

Glasilo OŠ J. Hudalesa Jurovski Dol

junij 2011

Spoštovani bralci in ustvarjalci šolskega glasila!

Bliža se konec šolskega leta. Ostajajo številni spomini, lepa prijateljstva, morda tudi ljubezni ... Vse, kar je lepo, smo tudi tokrat združili v naši drugi številki šolskega glasila. Ponovno ste vanj vložili veliko truda, časa.

Želim, da bi se vsi bralci glasila ob prispevkih kaj novega naučili, tudi nasmejali, predvsem pa, da bi vam ostali v spominu tisti lepi trenutki tega šolskega leta.

Med počitnicami pa uživajte, nadihajte se svežega zraka, morskega, gorskega ali pa tudi domačega. Zaslužili ste si počitek, naberite si moči za

prihajajoče šolsko leto.

Ponovno se vidimo v naslednjem šolskem letu. Med tem časom pa bodimo prijazni in nasmejani!

*Če sreča ne bo me hotela,
hodila bom v dežju in pela.
Hodila bom bosa po travi,
poslušala veter, kaj pravi.
(Feri Lainšček)*

Mentorica: Aleksandra Lorbek

Kazalo

Uvod	1
Uredniški odbor	2
Intervjuji	3
Literarni natečaj	4
Literarni prispevki	13
Kulturne prireditve	21
Športni dnevi	26
Tekmovanje za Cankarjevo priznanje	28
Dogodki pri nas in po svetu	29
Zdravilne rastline	31
Prazniki pri nas in po svetu	32
Recepti	35
Humor	38
Uganke	39
Horoskop	40
Likovni prispevki	45
Otroški nasveti za starše	47
Angleški kotiček	48
Devetošolci	50

[Uredniški odbor]

Sem **Aleksej Gajser**, hodim v 8. razred. Obiskujem tudi glasbeno šolo v Lenartu, in sicer igram harmoniko. Moja najljubša jed je pica, pijača pa kokakola. V prostem času igram računalniške igre, gledam televizijo in pomagam staršem ter se družim s prijatelji.

Sem **Matic Zarnec**, star sem 14 let. Hodim v 8. razred. Moja najljubša barva je vijolična. Se zelo veliko ukvarjam s sestavljanjem LEGO kock. Med prostim časom najraje igram igre na računalniku. Moja najljubša šolska predmeta sta kemija in matematika.

Sem **Timi Ornik**, hodim v 8. razred. Sem urednik šolskega glasila. Obiskujem tudi karate v Lenartu, in sicer drugo leto. Moja najljubša jed je pica, pijača pa kokakola. Prosti čas rad preživim pred računalnikom ali pa gledam televizijo in se družim s prijatelji.

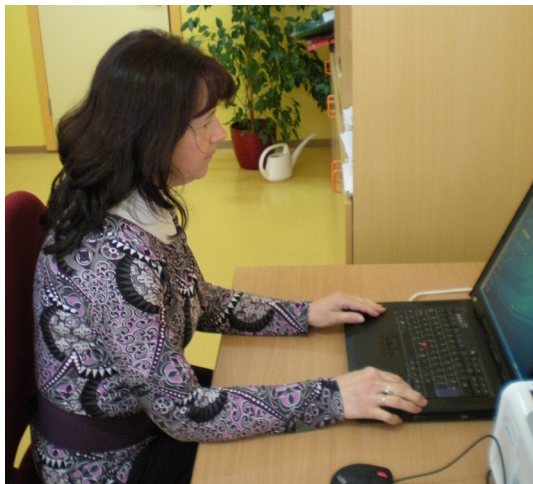
Sem **Nejc Planer**, hodim v 8. razred. Moja najljubša barva je zelena. Imam tudi hišnega ljubljénčka, psa. Prosti čas preživljam ob računalniku, gledam televizijo ali igram nogomet. Moji najljubši predmeti so: matematika, angleščina in športna vzgoja.

Fotografija: Aleksandra Lorbek

Intervju z učiteljico Ireno Kocbek

Gospa Irena Kocbek poučuje na naši šoli že 24 let. Poučuje angleščino in nemščino. Je zelo prijazna in nas veliko nauči. Poučevala je že tudi nekatere naše starše.

Fotografija: Aleksandra Lorbek

Kje ste študirali?

Študirala sem na takratni Pedagoški akademiji v Mariboru.

Kdaj ste začeli delati na naši šoli?

Na OŠ Jurovski Dol sem začela delati leta 1987.

Ste delali že kje drugje? Kje?

Da. Prvo leto, še preden sem diplomirala, sem poučevala na Srednji trgovski šoli Maribor. Leto kasneje sem dobila službo za nedoločen čas v Rogiški Slatini. Ko pa sem opazila razpis za prosto delovno mesto v Jurovskem Dolu, sem poslala prošnjo. Bila sem takoj sprejeta. Tu sem ostala in vztrajam v tem poklicu še danes.

Zakaj ste se odločili za poklic učiteljice angleščine in nemščine?

Že v osnovni šoli mi je bila angleščina všeč, v srednji šoli sem izbrala še nemščino. Nekako so me zanimala potovanja. Vedela sem, da je znanje jezikov zelo koristno, tako sem se odločila za ta študij. Pa še učiteljev tujih jezikov je takrat primanjkovalo.

Ce bi lahko zavrteli čas nazaj, bi danes naši drugo poklicno pot?

Verjetno se res ne bi odločila za tako odgovoren poklic. Čeprav moram povedati, da sem zelo zadovoljna s tem poklicem in zelo rada delam z otroki. Vendar pa je tako, da starejši si, težje potem je.

Ali ste bili kje v tujini? Kje? Bi nam opisali kakšno posebno doživetje?

Bila sem, vendar vedno za kratek čas, bolj na obisku. Malo mi je žal, da se nikoli nisem odločila za izobraževanje v tujini. Zagotovo bi šla na izobraževanje v tujino, če bi imela to možnost. Večkrat pa sem bila v Nemčiji, kjer je delal mož. Posebno doživetje pa sem doživela 23. januarja 1996, ko sem v porodnišnici rodila sina in postala najsrečnejša mama na svetu! Nepozabno potovanje pa je bilo konec februarja in v začetku marca, ko sem skupaj s svojo družino 17 dni preživela v daljni Avstraliji. Med drugim sem si v živo ogledala tekmovanje v Formuli 1.

Kaj delate med prostim časom?

Gospodinjim. Če bi imela več prostega časa, bi pozimi šla smučat, kajti to me zelo veseli. Poleti pa delam na vrtu.

Kaj najraje oblečete?

Najraje oblečem hlače in športna oblačila.

Imate kakšne posebne želje ali cilje v prihodnje?

Najbolj si želim zdravja. Prepričana sem, da je zdravje največje bogastvo. To želim sebi in vsem drugim.

Urška Nudl, Mojca Toš, 8. razred

Dedkove in Ninine pustolovščine

Nekega dne je pri gospe Novakovi pozvonilo. Ko je odprla, je zagledala poštarja. Prinesel ji je paket. Takoj se je odpravila k računalniku. Bila je namreč trgovska potnica, zato je imela veliko dela z nabavljanjem.

Naslednji dan je prišel dedek in vprašal Nino, če bi šla z njim v knjižnico. Dedek je zelo rad bral knjige. Najraje je bral knjige o vesolju. Nino pa te knjige sploh niso zanimale, zato se je zelo dolgočasila. Dedek je sploh ni poslušal, zato je Nina s svojim psom pobegnila. Dedek je med knjigami našel res zanimivo knjigo o raketah. Takoj se je spomnil, da bi lahko z Nino drugi dan odšla gledat, kako bodo astronauti poslali v vesolje raketo. Nini to ni bilo zanimivo, a je vseeno šla.

Ko sta prišla domov, se je dedek spomnil, da je v mesto prišel njegov dober prijatelj, zato se je odločil, da ga bo šel obiskat. Med potjo je kupil velik šopek rož. Ko pa se je vrnil domov, ga je spet čakalo presenečenje. Nina se je domislila, da bi lahko poletela z dežnikom na oblak. Dedek se je nasmejal in se usedel na stol. Za stolom je zaspal in sanjal, kako sta z Nino res poletela na oblak.

Ko se je zbudil, pa je na mizi zagledal pismo. Ko ga je odprl, je videl sliko sebe in babice. Dedek se je zasmel, saj je videl, kako zelo sta si Nina in babica podobni.

Luka Gert, 4. b razred

Mojca pri dedku in babici

Ob robu gozda sta živel dedek Jernej in babica Ana. Imela sta vnukinjo Mojco, ki ju je večkrat obiskala. Mojca je osnovno šolo zaključila z odličnim uspehom, zato ji je babica naročila prenosni računalnik. Dedek ji je rekel: »Pravilno si se odločila, Ana. Mojca je zelo pridna in računalnik bo vedno potrebovala.«

Čez nekaj dni je poštar prinesel paket in babica ga je previdno shranila. »Pustila bom zapakirana, saj Mojca pride šele čez štirinajst dni,« reče babica in se nasmehe dedku. Minilo je nekaj dni. Dedek reče ženi: »Veš, Ana, dajva računalnik na Mojčino mizo. Jaz ji bom kupil še kakšno knjigo in šopek.« Mojca je prišla že dva dni prej. Vesela je objela babico in dedka. Vstopila je v svojo sobo in od veselja jo je minila vsa utrujenost. Ni mogla verjeti svojim očem. Takoj je stekla k babici in dedku ter ju objela. Vse je skrbno pregledala, pospravila in vzela v roke knjigo, ki si jo je želela.

Mojca pa ni pozabila tudi na psa Čapija. Z njim se je igrala in ga tudi večkrat peljala na sprehod. Najraje sta šla v park, kjer sta si našla prijetno družbo. Vsi so bili radovedni, zakaj je tako vesela. Povedala jim za čudovito dedkovo in babičino darilo.

Naslednji dan sta se z dedkom odpravila na izlet. S seboj sta vzela spalno vrečo, daljnogled, vodo, kompas, torbico in še veliko druge opreme. Dedek je zelo rad raziskoval naravo in navdušila se je tudi Mojca. Ko sta prišla do roba gozda, je Mojca opazila nekaj nenavadnega. Malo tiše je rekla: »Poglej, dedek! Ali je to raketa? Tam stoji tudi tovornjak in ljudje. Misliš, se odpravljajo na Luno?« Dedek pogleda z daljnogledom in ji razloži, da to ni raketa za na Luno, ampak jo imajo razstavljeno, da si jo ljudje lahko ogledajo. Hodila sta še nekaj časa in raziskovala ter občudovala naravo. S seboj sta imela psa Čapija. Ta se je najraje vozil in lajal na mimoidoče. Zraven sta imela tudi zemljevid, da sta lahko potovala od kraja do kraja.

Po nekaj dneh sta se vrnila domov. Dedek ni pozabil na babico. Mojco je odložil pri knjigarni, sam pa se je odpeljal do cvetličarne po šopek rož. Babica se je šopka razveselila. Mojca je vedela, da bosta z dedkom ta čas, ko je na počitnicah, dobro izkoristila. Usedla sta se na mehko blazino oblačka, namestila senčnik in že načrtovala naslednji potep.

Mojca se je od dedka že veliko naučila. Spoznala je različne kraje in rastline. V pomoč ji je bil tudi računalnik. Dedek je razlagal, Mojca in Čapi pa sta se brezskrbno zleknila in poslušala. Veselila sta se že naslednjega potepa.

Čez nekaj dni sta se dedek in Mojca spet odpravila raziskovat. Odločila sta se za oddaljene kraje, kjer Mojca še ni bila. Med vožnjo sta se veliko pogovarjala o nadaljnjem šolanju in babici. Vedela sta, da ju pogreša, zato sta ji večkrat napisala pismo. Babica je bila vesela vsakega pisma.

Nuša Najdenik, 4. b razred

Pustolovska Manica

Zgodba se začne z Manco Močnik. Stara je dvanajst let in hodi v šesti razred. Ravnokar teče proti domu s svojim psom Pufijem. Ustavi se pri izložbi z novimi ženskimi čevlji. Ti čevlji so ji neznansko všeč, nato pa se spomni, da mora domov. Ob oknu na vrhu bloka je že videla mamo.

Manca zelo rada hodi k svojemu dedku. Ko pride k njemu, ji vedno pove eno izmed svojih pustolovščin. Dedek ji je obljubil, da bosta enkrat odšla na taborjenje v naravo.

Bližal se je Mančin rojstni dan. Zazvonil je zvonec. Manca je stekla do vrat. Tam je že stala mama. Mama je rekla: »Zate je.« Manca je začudeno vprašala: »Kaj?« »Paket,« je odgovorila mama. Odprla ga je in v njem so bili prelepi ženski čevlji. Ravno takšne si je želela. Pomerila jih je. »Prav so mi!« se je razveselila. Manca je pojedla kosilo, nato pa je šla na igrišče. Ko se je vrnila domov, je odšla spat utrujena in hkrati zadovoljna.

Naslednje jutro je prišel dedek. V roki je imel šopek. Manca pa tega ni niti najmanj pričakovala. Ko je odprla vrata, se je začudila. Pred vrati je stal dedek. Dal ji je rože in Manca ga je povabila naprej. Spili so čaj in dedek je povedal, da je že dovolj velika za taborjenje in zato bosta za njen rojstni

dan odšla taborit.

In res! Dva dni pozneje sta šla na taborjenje. Manca se je neznansko veselila, da bosta taborila ob taborskem ognju. Odpeljala sta se na deželo. Kuža Pufi pa je veselo lajal in mahal z repkom. Pot je bila zelo dolga.

Ko sta prispela, sta iskala primeren prostor. Našla pa sta ogromno raketo. Zrak je bil zelo umazan. Dedek je rekel, da nimata sreče in da tukaj ne moreta taboriti. Odšla sta ribarit.

Nekaj dni pozneje je prišlo pismo s fotografijo dedka in babice. Manca ni mogla verjeti svojim očem. Začudeno je prebrala: Lepe pozdrave z Antarktike. Njen neutrudni dedek je bil spet na eni izmed njegovih razburljivih pustolovščin.

Tisto noč je sanjala, da je skupaj z dedkom in kužkom Pufijem na čarobnem oblaku. Potujejo po nebu in odkrivajo skrivnosti sveta. Manco zbudi budilka. Spozna, da so bile le sanje. Zaželi si, da bi lahko resnično potovala skupaj z dedkom in s kužkom Pufijem ter odkrivala lepote sveta.

Žiga Sagadin, 4. b razred

Babica dobi pomemben paket

Nekega dne je bila babica zelo dobre volje, saj ji je dedek sporočil, da ji bo poslal pomemben paket. »Le kaj bom dobila?« se je spraševala babica. Ko je babica prinesla paket do stanovanja, ga je odložila na mizo in pogledala vanj.

Bila je presrečna, saj ji je dedek poslal slike. Na slikah so bili vnuki. Ugotovila je, da ima njena psička Laya mladičke. Malo je še pobrskala po slikah. Našla je eno zelo lepo sliko, ki jo je dala v okvir. Na tej sliki sta se dedek in babica poročila.

Naenkrat je nekaj pozvonilo in babica je šla odpret vrata. Bil je dedek. Prinesel ji je rože.

Naslednje jutro je babico obiskal vnuk Matej. Zarja pa je odšla k dedku v vas. Ta ji je predlagal, da bi šla na počitnice.

Šla sta v knjižnico. Tam sta iskala knjige, kam bi lahko šla.

In začelo se je veliko potovanje. Najprej sta šla na kratek izlet po mestu. Videla sta veliko raketo, ki se je pripravljala na izstrelitev v vesolje. Potem sta se odločila taboriti, saj sta s seboj vzela zelo veliki šotor in spalne vreče. Izbrala sta si miren kraj, kjer se je slišo petje ptic.

Nato sta se odpeljala proti Portorožu. Ko sta končno prišla do Portoroža, sta morala najti hotel Slovenija. Končno sta ga našla. Odpravila sta se na plažo.

Sedla sta v pesek in občudovala galebe. Videla sta, kako lepi so valovi, morje in ladje. Postavila sta si senčnik in kovček, kajti v njem sta imela hrano. Zarja je rekla, da tako lepih počitnic še ni doživela.

Vesna Ornik, 4. a razred

Spomin na počitnice pri dedku

Nina je zelo radoživa deklica. Rada ima nove izzive. Obožuje svojega dedka. Živi v mestu s svojo mamo. Ima kužka Bikija, s katerim preživlja večino časa. Premišljevala je, kako je pisala test iz slovenščine, kakšno oceno bo dobila, ali se je dovolj učila, ali bo njena mama ponosna na njo. Njene misli je zmotilo ptičje petje v parku. Pomislila je na dedka, na njun vsakdanji sprehod, smeh, nagajanje babici, pogovarjanje s sosedi in na branje knjig.

Razmišljala je, kako ji je dedek polepšal počitnice. Predstavil ji je svojo novo knjigo, ki jo je napisal prav za njo. Vedno ko je vstopila v njegovo sobo, je bila miza polna knjig, pisal, skodelic čaja, njegovih očal in posušenih rož. Sam za rože ni skrbel, vendar mu je sveže prinesla babica. Babico je spoštoval kot najboljšo ženo na svetu.

Nina je dedka prosila, naj ji pripoveduje o svojih najljubših knjigah. Pripovedoval ji je o mladi deklici, ki so jo starši zapustili. Življenje si je

morala urediti sama. Teta, pri kateri je živela, ji je dajala le najosnovnejšo hrano. Ljubezni ni bila deležna. Kaj pomeni imeti mamo in očeta, ji ni bilo znano. Imela je prijatelje, ki so ji vedno znali pomagati. Znala je ceniti ljubezen, občutila je, kako je, če te ima kdo rad, kako je, če te nekdo objame. Nina je bila prestrašena in žalostna, saj si ni mogla predstavljati življenja brez ljubezni.

Dedek jo je za razvedrilo peljal na izlet. Ni ji hotel povedati, kam sta namenjena. Stopala sta po travnati potki, ki ju je vodila v park. Dedek je imel s seboj daljnogled, Nina pa blazino. Zagledala sta neznani leteči predmet. Nista mogla verjeti svojim očem. Nina je bila zelo navdušena, da bi dedka kar objela. Poslikala sta ta predmet in se odpravila naprej.

Pot sta nadaljevala z dedkovim avtomobilom. S seboj sta vzela veliko prtljage in Bikija. Ker je bil avto poln prtljage, so drugi vozniki začudeno gledali. Nini je bilo prav smešno, saj je bil to za njo še en nov izziv. Želela si je, da bi bila z njima tudi babica. Babica se je počutila slabo, zato je doma počivala. Vso pot je Nina govorila, da bi zamotila dedka, da ne bi razmišljal samo, kako se babica počuti.

Po dolgih dveh urah vožnje sta se ustavila na jasi ob jezeru. Blazine, ki sta jih prinesla zraven, sta položila na travo ob jezeru. Razprla sta sončnik, položila kovček na tla, se ulegla in uživala v sončnih žarkih. Kuža Biki jima je nagajal in se igral. V jezeru so bile ribe, ki jih je dedek oboževal. Po napornem dnevu sta zaprla oči. Ko sta se zbudila, sta se odpravila proti domu.

Medtem ko sta potovala proti domu, je Nini na mama doma kuhala. Nekdo je potrkal na vrata. Zagledala je poštarja. Prinesel ji je paket s tremi pismi. Preden je odprla paket, je zazvonil telefon. Bila je babica. Bilo ji je zelo slabo. Povedala je, da je sama doma, ker sta dedek in Nina odšla na izlet.

Mama se je prestrašila. Babica pa je rekla, da bo sama poklicala reševalce. Ko je bila pomoč že na poti, je poklicala dedka, naj se z Nino čim prej vrnete domov. Pohitela sta proti domu. Takoj sta odhitela v stanovanje, kjer ju je pričakala Ninina mama. Njen obraz je bil žalosten. Nino je zbolelo v srcu. Babice ni bilo nikjer. Mama je v rokah držala slike dedka in babice. Ulile so se jima solze.

Povedala jima je, da se je babica slabo počutila in so jo odpeljali v bolnišnico. Dedek se je takoj spomnil, da bi babici lahko nabral rože. Vsi skupaj so se odpravili v bolnišnico in babico presenetili. Zdravnik jim je povedal, da ni bilo nič hujšega, vendar mora babica veliko počivati. Dedek je vsak dan obiskoval babico, ji prinašal šopke rož. Tako je dokazal, da ljubezen živi še na stare dni.

Sanja Bračič, 4. b razred

Raketa

Pozdravljeni!

Sem Tina, stara sem 14 let in ravnokar razmišljam o počitnicah, ki sem jih preživela z dedkom.

Vse se je začelo, ko sem nekega dne na sprehodu z mojim psom zagledala letak, na katerem je pisalo, da nameravajo nekje v Avstriji izstreliti raketo. Raketo si bosta lahko od blizu pogledala le dva človeka, ki bosta zmagala v nagradni igri. Poklicala sem dedka, ki je bil takoj za to, da bi si skupaj ogledala raketo. Ampak ker so vse prijavnice za nagradno igro pošle, sva se odločila, da bova sama našla to raketo. Dedku sem zaupala, da bo našel to raketo, ker se je sam že znašel v podobni situaciji. Zanimala ga je neka stvar, za katero je izvedel po naključju, a ni točno vedel, kjer se nahaja. Našel jo je. Rekel je, naj grem najprej v knjižnico in naj prinesem nekaj knjig o raketah in nekaj atlasov o Avstriji. Potem sem odšla k njemu domov in tam sva cel večer prebirala knjige, babica se je le čudila,

saj nje ne zanimajo rakete in vesolje. Našla sva nekaj podatkov, ampak ne dovolj, da bi vedela, kje je, zato sva se odločila, da bova nekaj dni raziskovala zemljevide Avstrije in podatke o raketah. Po dveh dneh mi je dedek napisal elektronsko sporočilo, da ve, kje približno bi morala biti ta raketa. Naslednji dan sva se odpravila na pot, kjer naj bi bila. Večino poti sva prepotovala z avtomobilom, nekaj poti pa sva prepešala. Več dni sva hodila po hribih, kjer naj bi bila raketa, ampak je nisva našla. Ko sem sama že skoraj obupala, je dedek v daljavi zagledal konico, ki bi lahko pripadala kakšni raketi. Odhitela sva proti njej. In res je bila raketa. Do nje nisva mogla, saj sta bila zraven dva človeka, v resnici pa ne bi smela biti tukaj. Zato sva jo opazovala in slikala od daleč. Še dobro, da sva imela daljnogled. Ko sva se odpravljala domov, sva zagledala trgovino, kjer so prodajali spominke, knjige. Vse je bilo v zvezi z raketami in vesoljem. Kupila sva nekaj spominkov in kar nekaj zanimivih knjig. Babici sva poslala paket, ker sva predvidevala, da jo že skrbi, ker naju že nekaj časa ni nazaj. V paket sva dala pismo, nekaj slik in knjig. Naročila sva ji, naj pove mojim staršem, da je z nama vse v redu, da ne bodo v skrbeh. Babico je res zelo skrbelo. Paket je potolažil njo in moje domače. Slike so jo tudi zelo navdušile, zato je začela prebirati tudi knjige. Babica je postala zelo radovedna in je komaj čakala, da se vrneva, da ji bova povedala, kako sva preživela izlet in da vidi ostale knjige in slike. Ko sva prišla domov, sem jaz razlagala o izletu svojim domačim, dedek pa babici. Dedek je spotoma še kupil rože, ki jih je dal babici. Bila jih je zelo vesela, še bolj pa slik in knjig ter seveda dedkovega pripovedovanja. Sama sem pripovedovala dogodivščine in kazala slike očetu in materi, dedek pa babici. Dedek je bil zelo presenečen nad babičino radovednostjo, saj jo vesolje in rakete niso nikoli zanimale.

Ravno zdaj mi je mama prinesla pismo, ki sta mi ga poslala dedek in babica. Odšla sta v Ameri-

ko, kjer si ogledujeta rakete, astronautsko opremo. Odšla sta na sejem Vesolje. Najprej sta nameravala vzeti še mene, ampak ker imam zdaj šolo, je to žal nemogoče. Zelo mi je žal, da nisem z njima in komaj čakam, da prideta domov, da mi pokažeta slike in mi povesta, kaj sta doživela.

Doroteja Križan, 8. razred

Najboljše počitnice

Vsi imamo radi počitnice, od malih do velikih. Počitnice so čas, ko uživaš in si odpočiješ. Vsake počitnice pa so nekaj posebnega. Nekatere bolj, nekatere manj. Najboljše počitnice pa je doživela Ana. Čeprav ni niti slutila, da bodo najboljše.

Imela je poletne počitnice. Preživljala jih je sama, doma, skupaj s svojim psom Pikijem. Ni vedela, kaj bi počela. Nekega dne je že navsezgodaj skozi vrata priletelo pismo. Ana je bila presenečena. Na pismu je pisalo: Prejme naj Ana. Začela je brati.

*Draga Ana,
z babico te vabiva, da prideš k nama na počitnice.
Imeli se bomo super. S seboj lahko pripelješ tudi svojega psa. Če hočeš priti, reci mami in očku, da me naj pokličeta. Upam, da prideš. Z babico te bova zelo vesela.*

Lep pozdrav

Babica in dedek

Ana je začela razmišljati o tem pismu. Ni vedela, če bi šla. Mislila je, da bo grozno dolgočasno. Čez nekaj ur sta prišla domov starša. Ana jima je pokazala pismo. Prvič je tako hitro odprla pismo in začela brati, da sploh ni videla slike, ki je bila v pismu. Na sliki sta bila babica in dedek. V tistem trenutku, ko je zagledala sliko, je Ana takoj rekla, da gre na počitnice. Starša sta se strinjala. Še isti

dan so šli k babici in dedku.

Babica in dedek sta bila vesela, ko je Ana prišla. Vselila se je v prelepo sobo, v kateri je bila velika lesena omara s knjigami, miza in postelja. Imela je tudi lep pogled na gozd. Ko se je namestila v svojo sobo, je šla v kuhinjo. Dedek ji je rekel, da bodo te počitnice najboljše, kar jih je doživela. Temu sicer ni verjela, a vseeno je bila vesela.

Zvečer je šla spat. Ko je že spala, je nekaj zaro-potalo. Ni se zmenila. Bil je dedek, ki je šel v svojo skrivno knjižnico. Nato je še večkrat nekaj slišala, zato se je vstala. Zagledala je luč. Šla je pogledat, čeprav jo je bilo strah. Zagledala je dedka in veliko knjig. Dedek je ni opazil. Vstopila je v velikansko knjižnico. Takšne knjižnice še ni videla nikoli. Dedek jo je zagledal in vprašal, kako je vedela, kje je. Odgovorila mu je: »Nekaj sem slišala in nato sem zagledala svetlobo. Ko sem vstala, pa sem zagledala še tebe.« No, sedaj ti lahko končno povem svojo skrivnost,« je rekel dedek. Ana je samo začudeno gledala. Dedek ji je začel pripovedovati, da je prej, ko še ni bil upokojen, delal pri znanstvenikih. Sedaj pa ga spet vabijo, da bi bil njihov član. Ana je bila tako presenečena, da ni vedela, kaj naj reče. Dedek ji je povedal, da bo najverjetneje spet sodeloval z njimi, ko bodo spustili raketo. Vprašala ga je, če lahko gre z njimi. Malo je razmisлил in potem rekel, da lahko gre.

Zgodaj zjutraj jo je zbudil in rekel, da gresta. Vzela sta knjige, dva šotora, babica pa še jima je dala hrano. Tako sta vse stvari privezala na avto in se odpeljala proti hribom. Babica jima je zaelela srečno pot in jima rekla, da naj pazita na Pikija in prtljago, ki jo imata na avtu. Tako sta odbrzela s svojim zelenim avtomobilom. Vozila sta se po dolinah in hribih. Naenkrat pa je nekaj počilo. Ustavila sta avto in pobrala knjige, ki sta jih izgubila. Dobro je bilo to, da ta cesta ni bila prometna.

Prišla sta do gozda, kjer sta parkirala avtomobil. Dalje sta morala peš. Ano je zanimalo, zakaj

morata iti tako daleč. Dedek ji je razložil, da rakete ne morejo poslati v vesolje sredi mesta. Nekaj časa sta hodila in prišla do lepe jase. Dedek je rekel, da bosta tukaj postavila svoj šotor. Ana je spraševala, kje je raketa. Odgovoril ji je, da sta blizu, ampak da se mora prej malo odpočiti. To je ni razveselilo, ker je hotela čim prej videti raketo, vendar ga je razumela. Postavila sta šotor in se ulegla.

Ana je sanjala, da sta z dedkom na oblakih. Tako je bilo vse lepo. Zabavala sta se in tudi Piki je bil vesel. Vsi so uživali. Nato se je prebudila in zbudila še dedka.

Vzela sta nahrbtnike in šla proti raketi. Po nekaj urah hoje sta prišla do rakete. Dedek ji je dal daljnogled, da je videla raketo. Videla je veliko sivo raketo in ljudi v belih oblačilih, ki so tekali sem ter tja. Nato sta šla bližje. Dedka so vsi poznali. Ana je samo gledala in ni mogla verjeti svojim očem. Nato sta prišla do direktorja, ki je bil približno toliko star kot dedek. Pokazal jima je, kaj vse delajo. Noto je rekel, da je še minuta do izstrelitve. Ana je komaj čakala. Ko je bilo še deset sekund do izstrelitve, so začeli odštovati: 10, 9, 8, 7, 6, 5, 4, 3, 2, 1. In raketa je poletela. Bil je velik dogodek za vse. Nato sta se dedek in Ana počasi vrnila domov. Tam pa so že čakali Anini starši. Poslovili so se in Ana je šla domov. Dedek je dobil elektronsko pošto, na katero je moral odgovoriti z da ali ne. Pisalo je, ali je naslov Vrtna cesta 22 pravi naslov, da mu pošljejo darilo. Dedek je napisal, da ni pravi, čeprav je bil. Napisal je Anin naslov. Bil je vesel, da bo Ana imela spomin na ta izlet.

Čez nekaj časa je k Ani prišel poštar. Odprla je njena mama in bila začudena nad velikim paketom. Podpisala je, da je dobila paket. Poštar se je zahvalil in odšel. Na paketu je pisalo »za Ano«. Bila je presrečna, ko je videla paket. Ni vedela, od koga je, zato ga je hitro odprla. V paketu je bila mala raketa in zahvala, da je sodelovala ob izstrelitvi. Mami ni bilo nič jasno, kajti dedek in Ana

nista nikomur povedala, kaj sta doživela na izletu. Raketo pa je dala na prav posebno mesto.

Dedek pa je nekega dne predlagal babici, da bi obiskala Ano. Naslednji dan sta odšla na obisk. Babica se je Ani zlagala, da dedka ne bo. To jo je zelo užalostilo. A v resnici je šel po rože. Tako je čez nekaj časa prišel z dvigalom in rožami. Ana je bila tako vesela, da ga je takoj trdno in močno objela. Zaspala je z mislimi na njene najboljše počitnice.

Katja Emeršič, 8. razred

Potovanje

Babica, dedek in vnukinja so se prebudili v lepo, sončno jutro. Babica je pripravila zajtrk, dedek je bral časopis, vnukinja pa se je na dvorišču igrala s svojo psičko.

Babica ju je poklicala na zajtrk. Ko so jedli, je bila popolna tišina. Nakar je babica rekla: »Draga moja Nina, danes z dedkom odpotujeva. Morala boš biti sama doma. Prosila sem že sosedo, da ti bo kaj skuhala, da ne boš lačna, ko bova zdoma.« Nina je ostala tiho in samo skomignila z rameni. Babica in dedek sta imela prtljago že pripravljeno. Naložila sta si jo na avto in se odpeljala. Še prej pa sta se poslovila od Nine. Tako je ostala sama doma. Vsako jutro si je nekaj pripravila zajtrk, kosila ji je kuhala sosedo, za kar ji je bila Nina zelo hvaležna. Da ji ni bil dolgčas, se je igrala s psičko, se družila s prijatelji in jih tudi kdaj povabila domov.

Babica in dedek sta se imela na potovanju zelo lepo. Spoznala sta nove ljudi, njihovo kulturo. Nastanila sta se v prečudovitem hotelu z bazenom. Odpotovala sta v Ameriko. V sosednji hotelski sobi je prebival njun prijatelj, za katerega sploh ni sta vedela, da gre na potovanje. On je bil v Ameriki že tri tedne. Ob večerih so se družili, igrali karte ali odšli v mesto. Neke noči, ko so skupaj igrali karte, jima je prijatelj povedal za skrivnostno rake-

to, ki na tistem kraju stoji že nekaj časa. Dedek in babica sta se spogledala. Odločila sta se, da bosta odšla pogledat to raketo. Bilo je že pozno ponoči. Poslovili so se in odšli spat. Zjutraj ju je zbudilo močno sonce. Babica je hitro odšla pripraviti zajtrk, dedek pa jima je šel pripraviti stvar za na pot. Po zajtrku sta se odpravila na pot. Hodila sta po gosto zaraščenem gozdu. Naenkrat je babica zagledala raketo: »Poglej, dedek, raketa. Ogromna je!« Dedek je z daljnogledom videl ljudi, ki so plesali okrog mize. Nista razumela, kaj delajo, zato sta se kmalu odpravila nazaj v hotelsko sobo.

Tudi Nina in psička sta raziskovali gozd. Vrnili sta se domov. Pred vhodnimi vrati ju je čakal poštar. Nina ga je povabila v hišo. Izročil ji je pošto in se s kolesom odpravil naprej. Dobila je pošto dedka in babice. Pisma je bila zelo vesela, saj je mislila, da sta nanjo pozabila. V njem je pisalo:

Draga najina Nina!

V Ameriki se imava lepo. Spoznala sva nove ljudi, ki so do naju zelo prijazni. Z nama je tudi najin prijatelj Bine. Srečali smo se na zajtrku. Še dva dni in spet se vidimo. Upam, da se imaš lepo in da ti ni preveč dolgčas.

Lepo se imej!

Dedek in babica

Zraven pisma je bila priložena tudi slika babice in dedka. Nina je zajokala, ko je videla sliko, saj je spoznala, kako zelo ju ima rada in kako zelo ju pogreša. Po smrti njenih staršev sta ji stala ob strani, saj je izguba staršev bila zelo boleča. Bila jima je zelo hvaležna. Nato si je hitro obrisala solze, saj je vedela, da babica in dedek ne bi želela, da bi jokala. Bilo je že pozno ponoči, ko se je Nina odpravila spat. Gledala je svojo najljubšo nanizanko. Ker je bila hiša velika in jo je bilo strah, si je v sobo vzela tudi psičko, ki je spala na tleh ob postelji. Nato je trdno zaspala.

Pozno ponoči so se pričele sanje. Sanjala je, da so se babica, dedek, psička in ona odpravili na dolgo potovanje okrog sveta. Kopali in sončili so se na velikih in peščenih plažah, Nina in psička sta se lovili po plaži. Naenkrat pa sta se z dedkom znašla na oblaku. Dedka je bilo malo strah zaradi višine, ona pa je zelo uživala. Na oblaku sta imela tudi sončnik, da jima ni preveč sijalo sonce. Zaradi dedkovega strahu sta raje skočila dol. Padla sta v morje. Oba sta se smejala kot nora. Priplavala sta do obale. Psička in babica sta ju že nestrpnost pričakovali. Nina se je zbudila in se pričela smejati. Tako smešnih sanj pa še v svojem življenju ni imela. Vesela je zaspala nazaj. Zjutraj se je zbudila v malo oblačno jutro. Pripravila si je zajtrk. Naredila si je sendvič.

Šla je do računalnika. Pregledala je sporočila, si dopisovala s prijatelji in pregledala novice dneva. Dopisovala si je s svojo najboljšo prijateljico iz Ljubljane. Pogovarjali sta se o šoli, kako lepo jima je, saj so zdaj končno počitnice in si lahko oddahneta od naporov. Nina ji je rekla, da bi lahko kdaj med počitnicami prišla k njej v Prekmurje in bi spoznala njeno babico in dedka. Ana, najboljša prijateljica, ji je napisala: »Ne!« Nino je tale kličaj prizadel. Vprašalo jo je, zakaj noče priti k njej. Odgovorila ji je: »Ker pač nočem hoditi k vam v Prekmurje, ker imate tako smešen jezik, da ne bom nič razumela!« Nina se je izpisala in izklopila računalnik. Bila je razočarana, da imajo ljudje takšne predsodke. Bila je žalostna, da je izgubila svojo najboljšo prijateljico. Hkrati pa je bila vesela, saj je vedela, da samo še en dan in spet bo videla babico in dedka, ki ju je že zelo pogrešala.

V hiši ji je postal dolgčas in ker se je vreme izboljšalo, se je odločila, da bo svojo psičko odpeljala na sprehod. Nadela ji je vrvico, se preoblekla in počesala, zaklenila hišo in odpravili sta se na sprehod. Najprej sta zavili do šole, kjer je srečala prijatelje in z njimi malo poklepetala. Poslovili so

se in Nina se je po stopnicah odpravila navzdol. Po poti je še velikokrat videla prijatelje. S psičko se je odpravila po nakupih. Najprej sta odšli po nakupih za živila. Babica in dedek sta ji pustila nekaj denarja, da je lahko kupila nekaj živil. Ker ji je še nekaj denarja ostalo, se je odpravila dalje po nakupih. Kupila si je nekaj lepih majic in hlače. Tudi babici in dedku je nekaj kupila. Ko je bila že čisto izmučeno od teh nakupov, se je odpravila domov.

Ko je prišla domov, jo je na mizi čakalo kosilo. Bila je zelo lačna, zato je skoraj vse pojedla. Ulegla se je pred televizor in zaspala. Zbudila se je, ko se je že mračilo. Odšla se je stuširat in v posteljo. Zaspala je z mislijo, da bo jutri videla babico in dedka. Dedek in babica sta se vrnila. Babica je še odšla v trgovino, dedek pa je Nini kupil rože in se odpravil do dvigala. Nina je še spala. Zaslišala je zvonec in se, kakor bo mignil, predramila, stekla do vhodnih vrat. Odprla je in zagledala dedka. Ta ji je podaril rože, ona pa ga je vsa vesela objela. Rekla mu je: »Oh, dedek, tako sem te pogrešala. Končno sta spet doma!« »Tudi midva sva te pogrešala in sva upala, da si v redu in da se ti ni nič zgodilo,« je rekel dedek. Nato je prišla babica. Tudi nje se je Nina zelo razveselila. Prinesla ji je spominček iz Amerike. Pripravila je kosilo, nekaj, kar ima Nina zelo rada, in to je makaronovo meso. Nina je bila spet srečna, saj je res zelo pogrešala babico in dedka.

Ko se je zvečerilo, sta se odpravila Nina in dedek v knjižnico. Dedek je prebiral knjige in jih zlagal po abecednem redu. Nina pa mu je pri tem pomagala. Babica pa je kuhala večerjo. Tudi ona je bila spet srečna, da je končno doma.

Nina, babica in dedek so bili zelo srečni, da so spet skupaj. Naslednje leto sta se babica in dedek spet odpravila na potovanje. Tokrat se nista hotela ločiti od Nine in sta jo vzela zraven. Tudi psička je odšla z njimi.

Urška Nudl, 8. razred

Najlepše počitnice

»Joj, tako sem se že naveličala čakanja. Poštar se je že sigurno petkrat peljal mimo, a pri meni še ni pozvonil,« je godrnjala babica, medtem ko je čakala na zelo pomemben paket. Dedek, ki je trenutno stanoval pri vnukinji Tajdi, ji je obljubil, da ji bo poslal paket z njunimi starejšimi slikami in nekaj drobnarij ter knjig, ki jih je babica pozabila, ko je bila pri njima na obisku. Med godrnjanjem pa je zazvonilo. Babica je odšla odpret in pred vrati je stal poštar. Prinesel ji je večji paket, kot ga je pričakovala, poleg tega pa je bil zelo težek. S poštarjem sta spregovorila še nekaj besed, potem pa se je odpravil. Babica je zaklenila vrata in se odpravila v kuhinjo, da bi pogledala, kaj je v paketu.

In res, v paketu so bile slike babice in dedka, ko sta se spoznala, potem sta bila na slikah skupaj s sorodniki, skupaj s svojimi otroki in tudi z vnuki. Nekaj slik je bilo tudi z njune poroke.

Poleg slik je bilo v paketu veliko knjig, ki jih babica rada bere, bilo pa je tudi nekaj čisto novih. V paketu je bil tudi kipek, ki si ga je kupila v Benetkah in njen najljubši čajnik, v katerem, kot pravi babica, nastaja najboljši babičin čaj. Našla je tudi prenosni računalnik, na katerem po navadi pregleda kakšne novice, kaj se novega dogaja v njihovi občini, včasih pa se pogovarja tudi z dedkom in s Tajdo. Tako se je odločila, da takoj pogleda, če je kaj novega in če sta tudi dedek in Tajda za računalnikom. In res sta bila. Začeli so se pogovarjati in čez nekaj časa je babici postalo slabo. Ker ni mogla več odpisati, je Tajda napisala samo še »NE«. Poklicala je reševalce, ki so babico odpeljali v bolnišnico.

Tajda je dedku rekla, da bo šla takoj v bolnišnico, da vidi, kako je z babico. Dedek je rekel, da naj gre zdaj samo ona, on pa bo šel jutri. In res. Tajda je s seboj vzela še psa Kara, da ga ne bi bilo treba potem še enkrat voditi na sprehod. Tako se je hitro

oblekla in že sta bila na poti proti bolnišnici. Tajda je izvedela, da bo babica morala zaradi slabosti nekaj dni preživeti in preležati v bolnišnici. Odpravila se je proti domu, da bi to, kar je izvedela, povedala tudi dedku.

Dedek se je zjutraj vstal, se oblekel, spil kavo, prebral časopis. Tajda se je odpravila v trgovino. Ko se je vrnila, se je dedek ravno odpravljal, saj je hotel iti še prej v cvetličarno in kupiti rože za babico. Z njim je na skrivaj pobegnil tudi Karo. Takoj za tem, ko je kupil rože v cvetličarni, se je odpravil proti bolnišnici. Karo ga je počakal pred bolnišnico. Babica se je ta dan počutila že bolje. Povedala je, da je spoznala tudi dve novi prijateljici. Ena ji je povedala, da bodo v bližini njenega doma izvedli poskus izstrelitve rakete. Ko je dedek to slišal, je gospo prosil za njen naslov, da se bosta s Tajdo odpravila na kraj izstrelitve.

Ko je prišel domov, je Tajdi povedal novico. Bila je navdušena. Takoj sta začela brskati po atlasih in zemljevidih, da bi našla kraj, kjer bi se naj to dogajalo. Pregledala sta tudi vse časopise, Tajda pa je na internetu poskušala najti kar največ podatkov o tem. Zasledila je tudi, da bodo ta poskus opravljali več dni. Takoj sta poklicala babico in ji povedala, da ju nekaj dni ne bo na obisk, kajti odpravljata se na kraj dogodka, da si bosta to ogledala v živo. Spakirala sta stvari in se skupaj s Karom odpravila na pot.

Z avtomobilom sta drvela čez hribe in doline. Vsak, ki ju je srečal, se jima je moral umakniti. A Tajda in dedek se za to nista zmenila, saj sta hotela čim prej priti do cilja.

Ko sta končno prispela, sta si takoj ogledala, kaj se bo dogajalo. Najprej sta to počela od daleč, z daljnogledom. Potem pa sta se odpravila bliže, a še vedno dovolj daleč, da ju niso videli. S seboj sta si vzela tudi pregrinjalo, da sta se lahko usedla ali ulegla. Čez nekaj časa sta ugotovila, da se bo poskus lahko videl šele čez nekaj dni. Odločila sta se,

da si postavita šotor in nekaj dni preživita v naravi. Poklicala sta tudi babico, ki jima je povedala, da se lahko že jutri vrne domov.

Čez tri dni pa sta si poskus lahko ogledala čisto od blizu, saj je bil odprt za vse ljudi. Bila sta navdušena, še posebej dedek, ki si je kupil kar precej stvari, s katerimi bo delal preizkuse. Ko se je prizorišče začelo prazniti, sta se tudi dedek in Tajda odločila, da se vrneta nazaj proti domu.

Ko sta se vrnila, sta odšla najprej na obisk k babici, ki ju je že nestrpnost pričakovala. Povedala sta ji, kaj vse sta videla in kako sta se imela. Potem je še babica povedala, da mora vsak mesec enkrat na kontrolo v bolnišnico. Skuhala je tudi najboljši babičin čaj in spekla limonino torto. Dedek in Tajda sta se srečna vrnila domov. Čez nekaj dni pa sta dobila pomemben paket. V njem je bilo še nekaj predmetov za poskuse in list, na katerem je pisalo:

Spoštovani gospod Miha Novak!

Na sejmu je potekalo nagradno žrebanje. In ker ste tudi vi oddali kuponček s podatki, ste bili izžrebani za sodelovanje z našim podjetjem Raketa. Zato vas vabimo, da se nam pridružite in skupaj z nami oblikujete našo novo revijo in nam s pripomočki, ki ste jih kupili, prikažete poizkuse (priložili smo vam več novih knjig o tem).

Zahvaljujemo se vam za zaupanje in sodelovanje!

Podjetje Raketa

Dedek in Tajda sta bila tako zelo vesela, da si jima je zdelo, da skupaj s Karom jadrata na oblakih in se na njih počutita kot na najlepši plaži sveta.

Eva Ornik, 8. razred

Svet po Hektorjevih pravilih

Živel je mlad labradorec, Hektor. Najraje je imel Janjo, dvojčici Mijo in Pijo, dolge sprehode, igranje in psičko Nike. Hektor je bil zaljubljen v Nike. Človekova pravila pa so mu bila butasta, saj on ne mara kopanja, parfumiranja. Spraševal se je, zakaj ga umivajo. Mija in Pija sta pametni punči, ki večkrat pozabita Hektorju odpreti vrata, da bi lahko šel na nujno potrebo. Hektorja pelje na sprehod Janja, ki je Pijina in Mijina mama.

Večkrat si je želel pobegniti, ker bi takrat bil svoboden in bi lahko obiskal svojo ljubezen Nike. Nekega dne mu je uspelo. Pobegnil je k Nike, ki je bila zaprta v garaži. Pred garažo pa sta stala Reksi in Fifi. Reksija se je Hektor hotel znebiti, ker mu je vedno vzel tisto, kar si je Hektor najbolj želel. Takrat se je izkazalo, da je Reksi prijazen. Skupaj so nekaj zapeli. Po Fifija in Reksija so prišli skrbniki. Ostal je sam. Iz garaže se ni še nič slišalo. Nekaj časa je Hektor čakal in potem zatulil. Iz garaže se je zaslišal nežen glas. Hektor bi, če ne bi bilo lastnikov, ravnal kar po svoje. Živel bi z družino, se potepal, lenaril, spal.

Na koncu pa je rekel: »Prijazne skrbnike potrebujemo. Vsi.«

Karin Najdenik, 5. razred

Svet po Hektorjevih pravilih

Hektor je dalmatinec. Ne, šalim se! Hektor je labradorec, ki rad razmišlja. Zato je razmišljal, koga ima rad in koga ne. Janjo mara, poštarja ne mara, Pijo in Mijo mara, kopanja ne mara. Včasih pa je nanese tudi drugače. Reksa ne mara, poštarja tudi ne mara. Janjo je imel rad, saj je imela pasjo dušo. Pijo in Mijo ima rad, ker skrbita zanj.

Hektorju se zdi čudno, zakaj ljudje brišejo prah s polic in zakaj ga umivajo. Tuhtati je začel, da morda zato, ker je labradorec. Kako bi to

spremenil? Ko se je ulegel v svojo košaro, je takoj zaspal. V sanjah je naredil načrt, kako bo te stvari preprečil. Ko se je zbudil, je šel ven in se najprej povaljal v blatu. Ko je prišel v hišo, je zaslišal vik in krik. Hektor se je usedel na tla in se delal, kot da se ni nič zgodilo. Ko pa ga je Janja hotela prijeti, se je v zadnjem trenutku obrnil in stekel proč. Nato je Hektorja vsa družina lovila. Ko so ga le ujeli, so ga odšli skopat. Hektor je mislil, da bo še sam postal šampon, če ga bodo tako milili.

Ko je bil skopan, ga je Mija posadila na kolena in ga nežno ogovorila: »Ooo, ti ubogi Hektor. Kje pa si se potikal, da si tako umazan?«

Saj veste, kako je moralo biti Hektorju. Mislim, kaj je hujše od enega »scrkljanega« otroka. Ker je labradorec, je takoj našel rešitev. Odšel je po nasvet k mojstru labradorcu. Ta labradorec se je drugače imenoval Staro ščene. Labradorec ga je vprašal, kaj naj naredi. Ko mu je Staro ščene dalo nasvet, je oddrvel v hišo.

Ko je padla noč, si je Hektor izpulil dlako in z njo se je dotaknil Pijinega čela. Vstopil je v njene sanje. Tam je ukazoval samo on. Pravila so bila: nič kopanja, nič brisanja, sporazumevanje z vohom ...

Tako mu je bilo lepo, ko ni bilo nikogar, ki bi mu ukazoval. Lahko je delal, kar je hotel. To se je zgodilo po zaslugi Starega ščeneta.

Živa Waldbutter, 5. razred

Svet po Hektorjevih pravilih

Kot že veste, sem Hektor, labradorec, usekan na razmišljanje. Živim v hiši, kjer živijo mama Janja, oče Štefan in navihani dvojčici Mija in Pija. Mama Janja je punca z veliko pasjo dušo, oče Štefan je včasih tečen, a vseeno dober človek, dvojčici Mija in Pija pa sta mali navihanki, ki me imata zelo radi.

Vse v družini imam enako rad, ker so vsi dobri

do mene. Sicer pa imajo ljudje nekatera pravila v življenju zelo čudna. Čudna se mi zdijo zato, ker je pač meni čudno. Mama Janja pravi, da morajo vsi v hiši dati umazana oblačila v pranje, da jih umije. Tudi psi smo dostikrat umazani, pa nas ljudje ne vržejo v pralni stroj. Ta stvar, pralni stroj, se meni zdi, kot da bi bil pošast, ki na moji mehki odejici še dolgo pusti neprijeten vonj. Čudno se mi tudi zdi, da mama Janja počisti hišo tako, da še dolgo zaudarja po čistilih. Meni, ki se želim izogniti kazni, zavore ne primejo, ampak se po parketu naredijo samo risi.

Kot pravijo stara ščeneta, mora vsak pes naučiti svojega gospodarja pravih pravil. Zakaj pa nam bi morali ljudje vse, kar je lepo, pokvariti? Povedal vam bom nekaj pravil, ki bi mi polepšala življenje. Pravilo za dvojčici: Preden gresta v kopalnico, gresta z mano na sprehod, da mi v predsobi ne raznese mehurja, ker moram na potrebo. Pravilo za mammo Janjo: Ne čisti več hiše in ne peri moje odejice v pralnem stroju, ker hiša po čiščenju zelo zaudarja in bi zaradi tega najraje umrl. Isto velja za odejico. Pravilo za očeta Štefana: Ne bodi več »zaljubljen« v parket, ker obstajajo stvari, ki so pomembnejše. Imam pa še eno pravilo. Pravilo za mojo ljubo psičko Nike: Ne bodi zaljubljena v drugega psička, ker te imam resnično rad!

Če bi me kdo razumel in upošteval moja pravila, bi bil svet lepši. Upam, da me razumete vsaj vi.

Sara Fras, 5. razred

Žitence, 16. 11. 2010

Spoštovani gospod predsednik!

Mislim, da bi morali zmanjšati delež tovarn v Sloveniji. Ljudje bi se morali v službe voziti z avtobusi. Tisti, ki niso daleč od službe, pa hoditi peš ali se voziti s kolesom. Zaradi tega so med drugim

v Afriki velike suše in nikoli dežja. Nekateri ljudje umirajo zaradi pomakanja hrane in vode. Mislim, da svet ni popoln in bi ga morali izboljšati. Pogovorite se z angleškim predsednikom in mu preberite moje pismo. Tu gre za Afriko. Mislim, da bodo druge države čez nekaj časa tudi takšne kot ona. Svetujte mu, prosim, naj zmanjša delež tovarn in prometnih sredstev tudi v Sloveniji.

Lep pozdrav

Pija Grab, 6. razred

Jurovski Dol, 14. 11. 2010

Spoštovani gospod predsednik vlade!

V šoli smo se pogovarjali in gledali film o Afriki. Pogled na ljudi me je zelo pretresel. Prosila bi vas, da nekaj denarja namenite v dobrodельne namene za Afriko, saj je tam veliko lačnih in bolnih otrok, kar me žalosti. Nekaj slovenskih delavcev lahko gre v Afriko gradit šolo. Slišala sem, da je veliko slavnih obiskalo otroke v Afriki, zato bi lahko tudi kdo od Slovencev, ki so slavni, odšel tja. To je nekaj mojih idej za Afriko. Zato bi bila vesela in srečna, če bi lahko kaj od tega izpolnili.

Lep pozdrav

Tadeja Grabušnik, 6. razred

Podnebne spremembe spreminjajo svet

Moje želje so:

Otrokom v Afriki bi morali pošiljati več vode, hrane in drugih potrebnih reči. Nekateri bogati ljudje bi lahko odstopili svoj delež denarja in s tem bi pomagali na tisoče ljudem.

Tovarne bi morale izpuščati manj plinov in

vse stare avtomobile bi morali zamenjati z novimi, kajti stari avtomobili so okolju neprijazni. Ljudje bi se morali voziti s kolesi in hoditi peš. To, kar sem naštela, škoduje okolju, zato je ponekod premalo vode, drugod pa preveč. Otroci umirajo tudi zaradi različnih bolezni, ki jih prenašajo komarji.

Večkrat bi morali pomisliti na otroke v Afriki in kaj bi za njih naredili. Tudi s tem, ko pošljemo sporočila na UNICEF, naredimo za njih nekaj dobrega.

Suzana Knezar, 6. razred

Afrika

Afrika je lepa dežela,
a vedno manj vesela,
saj ljudje težko živijo,
ker hrane ni obilo.

Bolezni je veliko
in ko vidimo to sliko,
nas v srcu stisne,
ker ljudje umirajo
in s tem dobri prijatelji izginjajo.

Vedno več je žalosti,
ker je bilo prej preveč malomarnosti.
Če se podnebje ne bi spremenilo,
bi Afričane razveselilo.

Bili bi tako veseli,
da bi kar ves svet objeli,
saj vedno slabše so življenjske razmere,
pri stvareh ni več nobene mere.

Sončnih dni je obilo samo zato,
ker se je podnebje spremenilo,
pa tudi manj je deževnih dni
in tudi paše za uboge živali ni.

Če prej bi ljudje ravnali bolje
in bi bilo pri tem več volje,
se razmere ne bi spremenile
in Afričane ne bi razžalostile.

Anja Zorjan, 7. razred

Upanje

Včasih bilo je lepo.
Oblaki so z vetrom zbežali.
Danes pa je tukaj toplo,
Afričani bi rekli tako.

Jutri lahko se kaj spremeni.
Edino, če človek pomaga ti.

Življenje cenim zelo
In vse drugo močno.
Vode ne pijem kar tako.
Ljudje tega ne vedo.
Jutri vse spremenilo se bo,
Edino, če človek poskrbel bo za to.
Naj ukine vse tiste stroje.
Jutri naj novo življenje bo.
Edino, če človek pomagal nam bo.

Anja Lorber, 7. razred

Ukradene vrt...

14. 2. 2011, prav na valentinovo, se je zgodil rop. Mlad mladenič je ukradel rdeče v... De... Janez Plemeniti sumi, da jih je ukradel, ker pri roki ni imel denarja. Bankomat, kjer bi lahko dvignil denar, pa je bil predaleč. Mladenič je hotel na valentinovo presenetiti svojo zaročenko s šopkom vrtnic. Prodajalka je de... povedala, da je ukradel tudi tulipane, orhideje, lepi čevlji ...

De... je zaslišal vse, ki so takrat bili v cvetličarni

in okolici. Pomagala mu je d... Eva Farazin. Nekaj osumljencev sta si napisala na list. To so bili: farmacevt iz bližnje lekarne, prodajalec računalnikov, ki je bil zelo podoben tistemu mladeniču na k...

Kmalu sta ugotovila, da je vrtnice ukradel A. Z., in to prav iz razlogov, ki jih je povedal detektiv. Hotel je presenetiti svojo zaročenko. Svojega imena ni pustil objaviti, zato sta napisani samo začetnici imena in priimka. Za kazen bo dobil globo, ki znaša 2500 evrov in pomoč v cvetličarni.

Majda Koren: Prišla z morja, pospravljam reči iz kovčka

Kranj, 11. 7. 2010

Dragi dnevnik!

Danes sem prišla domov z morja. Ne boš verjel, kaj vse sem doživela!

Že prvi dan, ko smo bili na plaži, sem spoznala fanta mojih let. No, nisem ga spoznala, ker se nisem pogovarjala z njim. Spoznala sem samo, da je grozno lep. Velik je nekje tako kot jaz, malo večji, ima dolge, rjave lase, spete v čop. Naslednji dan, ko sem šla v trgovino po zobno pasto, sploh ne vem, kako nam jo je uspelo pozabiti doma, sem ga srečala v trgovini. Tudi oni so pozabili zobno pasto. Spoznala sva se. Predstavil se mi je kot Jure, ki obiskuje gimnazijo.

Ta dan sva tudi šla skupaj plavat na bližnji otok, na katerega je vsak dan plaval moj oče. Tam je Jure skočil iz visokega klifa, jaz pa sem mislila, da ga več ne bo nazaj na površje. Ko pa je prišel, sem pa bila vesela bolj kot kadar koli prej. Ugotovila sem tudi, da sem zaljubljena vanj. Res mi je zelo odleglo, ko je prišel na površje. Tudi ko mi je nekaj rekel, sem zardela. Vsaj počutila sem se tako. Prosil me je tudi, naj narišem njegov portret. Seveda sem ga. Kaj pa mi je drugega preostalo! Ko sem ga

prijela za roko, da bi ga premaknila, me je oplazila neke vrste elektrika. Bil je noro dober občutek. In še bi se ga dotaknila, če naju ne bi opazovali najini mami. Naslednji dan je deževalo, tako da se nisem mogla družiti z njim. Naslednji dan smo šli zvečer v restavracijo, kjer je bilo veliko staršev z majhnimi otročki, ki so plesali na otroško glasbo. Noro, res. Zdaj sem končno ugotovila, zakaj toliko ljudi kadi. V takšnih barih ne moreš delati nič drugega! Starša sta cel večer plesala, jaz pa sem sedela pri mizi in se dolgočasila. Ampak potem je prišel Jure. Vprašal me je, ali bi plesala. Seveda sem privolila. Plesala sva cel večer, med odmori pa sva se pogovarjala z mojimi starši. Njegovih ni bilo, ker so že pakirali in pazili na njegovega bratca Tomaža. Naslednji dan smo šli domov, zvečer pa sem mu dala tudi svoj naslov elektronske pošte. Večer je bil res noro dober. Zdaj tudi veliko bolje plešem, kot sem plesala prej!

Zdaj pa že cel dan čakam na njegovo pošto. Prijateljci Mili sem tudi napisala pismo. Srečnica še vedno uživa na počitnicah z bratranci.

Pred kratkim mi je pisal! Zelo sem vesela, da me ni pozabil!

Doroteja Križan, 8. razred

Prišla z morja, pospravljam reči iz kovčka

Jurovski Dol, 3. 8. 2010

Dragi dnevnik!

Ne boš verjel! Pravkar sem se s starši vrnila z morja. Bili smo v nekem hrvaškem kraju. Še sama ne vem, kako se imenuje! Pa saj to ni bistveno. Najprej sploh nisem hotela s starši na morje. Kot več, je moja mama učiteljica in si misli, da brez nje ne morem preživeti počitnic. Moja prijateljica, katere mama ni učiteljica, pa se je lahko skupaj z

bratrance sama odpravila na taborjenje. Zavidam ji! Ampak tudi jaz se nisem imela tako slabo, kot pravim. Ker moja mama sovraži špange v laseh in nalakirane nohte, sem pred odhodom naredila ravno to in upala, da me bosta pustila doma. Ni pomagalo, kajti že smo bili na poti proti morju.

Ko smo prispeli, pa se mi je zdelo super. Pospravili smo kovčke in že smo odšli proti plaži, ki je bila oddaljena samo pet metrov. Tako sem morala še med kosilom poslušati vreščanje s plaže. Moja mami je alergična tudi na to, če se ne namažem s kremo za sončenje. To je torej moj standardni obred, ko pridemo na plažo. Ker mi ni bilo za v vodo, sem najprej ležala na blazini, potem pa sem se odločila, da bom brala kot moja mama. Ker je profesorica slovenščine, si je s seboj vzela vsaj deset knjig.

Začela sem brati neko knjigo, ko me je zmotilo vreščanje neke mame. Zraven nje pa je stal, ne boš verjel, en luškan fant! Ja, prav si slišal, dragi dnevnik! In njegova mama je bila čisto podobna moji. No, ne po videzu, ampak v skrbi za svoje otroke. Potem sem izvedela, da je fantu ime Jure. In potem se je moja mami odločila, da gremo na kosilo in ta dan ga nisem več mogla videti. Škoda, ne?!

Naslednji dan sem nadaljevala s branjem knjige. Naenkrat se me je nekdo dotaknil. Spet ne boš verjel! Bil je Jure! Vprašal me je, če bi šla z njim v vodo. Bila sem tako srečna, da sem se takoj zapodila z njim. Ko sva prišla iz vode, pa me je poprosil, če narišem njegov portret. Kar sram me je postalo. Portret sem vseeno narisala in bil je zadovoljen. Kar oddahnila sem si. Zvečer sta se mama in oče odločila, da moram z njima, spet, na ples. Hote-la sem ostati v apartmaju, ampak sem morala iti. Naenkrat, ko sem bila pri mizi sama, je spet prišel Jure. Povabil me je na ples. In ne boš verjel, na koncu sem mu morala dati svoj elektronski naslov! In zdaj čakam, čakam in še čakam, da mi piše. Upam samo, da to čimprej doživim!

Jaaaaaa! Ne boš verjel, pisal mi je! Rekel je, da bo zvečer kaj napisal, ker gre zdaj k babici. Uf, uspelo mi je. Končno si bom lahko pisala s fantom, ki mi je všeč! Moj dnevnik, jutri ti bom povedala kaj več! Rada te imam!

Ajda

Eva Ornik, 8. razred

Dim Zupan: Duh Maksa Zeljarskega

»Komaj čakam, da bo sneg,« je vzkliknil Tadej.

»Jaz tudi,« se mu je pridružil Jaka, »sem ti že povedal, da mi bodo letos kupili nov bord?«

Otroci so se veseli začeli pogovarjati o tem, kaj jim bo prinesla zima. Maksa Zeljarskega so kmalu pozabili. Nekega dne je učiteljico Majdo poklical Borut Opasni. Rekel je, da je brezdomec, dvojnik Maksa Zeljarskega, že večkrat prespal v njegovi stari delavnici, ampak mu ni nikoli uspelo govoriti z njim, saj ga ni srečal. To jutro pa ga je srečal in se z njim pogovarjal. Ugotovil je, da je temu brezdomcu ime Jože in da nerad govori. Borut Opasni se je z njim dogovoril, da se bosta naslednji dan spet pogovarjala. Učiteljica Majda je naslednji dan v šoli vprašala učence, če bi radi spoznali dvojnika Maksa Zeljarskega oziroma Jožeta. Učenci so bili seveda takoj za to in učiteljica jim je morala povedati vse o tem, kar ji je povedal Borut Opasni. Ta dan se je z Borutom dogovorila, da naj on vpraša Jožeta, kdaj ima čas, da bi prišel k učencem v razred in jim povedal svojo zgodbo. Naslednji dan se je Borut z Jožetom dogovoril, da bo prišel naslednji teden k učencem pripovedovat svojo zgodbo. Ko je Majda povedala, kdaj pride g. Jože k njim, so se učenci samo še pogovarjali o tem, kaj vse ga bodo vprašali. Končno je napočil dan, ko je Jože prišel k njim. Učenci so ga zasipali

z vprašanji. Jože je na njih odgovarjal kratko, saj ni preveč rad govoril. Po njegovem odhodu so učenci napisali vsak svojo obnovo o g. Jožetu.

Tukaj je obnova nekega učenca: »Danes je k nam prišel dvojniki Maska Zeljarskega. Ugotovili smo, da mu je ime Jože, star je 82 let in ima majhnega črno belega kužka, ki ga je našel ob cesti. Pred okoli tridesetimi leti je izgubil dom v sosednjem kraju. Ker tam ni mogel nikjer spati, je prišel v Trnovo, kjer je živela njegova sestra. Ko je ta umrla, je še nekaj časa živel v njeni hiši, ponoči pa je rad hodil po ulicah. Ko so hiške podrli, je ostal brez strehe nad glavo, zato je postal brezdomec. Večkrat je prespal v hišnikovi delavnici, saj je samo tam bil dobrodošel. Nihče ga ni motil. Rekel je, da je za njega stara delavnica tudi dovolj, ker je zelo skromen.«

Doroteja Križan, 8. razred

Dim Zupan: Duh Maksa Zeljarskega

(nadaljevanje zgodbe)

»Komaj čakam, da bo sneg,« je vzkliknil Tadej. »Jaz tudi,« se mu je pridružil Jaka, »sem ti že povedal, da mi bodo letos kupili nov bord?«

In res. Takoj ko je prišla zima in z njo sneg ter nizke temperature, se je hišnik odločil, da bo pogledal v delavnico, če se je mogoče starec že odločil prespati. Odšel je lepo tiho, da ga nihče ni slišal. Za vsak slučaj, če bi starec bil v sobi, je na rahlo potrkal. In zagledal ga je. Srce mu je začelo hitreje biti. »Dober večer,« je rekel hišnik. Starec ga je najprej samo gledal, potem pa je tudi on rekel: »Dober večer.« In tako sta se s hišnikom zapletla v pogovor. Minili sta že dve uri, ko se je hišnik odpravil na stanovanje. Zvedel je veliko stvari o starcu. Tudi to, da mu je ime Jože in da se ne piše Zeljarski, temveč Novak. Povedal je, da je hodil v

službo. Ko pa so ga odpustili in ni imel plače, ni mogel več plačati stanovanja. Potem je ostal brez stanovanja.

Seveda pa ga je hišnik tudi vprašal, če bi bil pripravljen iti z njim v šolo, saj se učenci o njem pogovarjajo že nekaj časa. In potem mu je hišnik razložil vso zgodbo. Seveda se je starec takoj odločil, da bo z veseljem odšel z njim v šolo. Tako je hišnik naslednji dan poklical učiteljico Majdo in ji povedal, da se je srečal s starcem in da je privolil v obisk. Učiteljica je rekla, da lahko prideta, kadar koli hočeta.

Naslednji dan sta se odpravila. Seveda so ga učenci z navdušenjem sprejeli, samo nekatere je bilo malo strah. Potem jim je gospod Jože Novak razložil vse od začetka. Učenci so ga vneto poslušali. Na koncu pa jim je učiteljica povedala, kako so si lahko ljudje med seboj podobni.

Eva Ornik, 8. razred

Kmečka hiša pripoveduje

Rada bi vam povedala zgodbo, svojo zgodbo, kako sem žalostna. Pred leti sem bila še zelo srečna, vesela, saj je prebival v meni moj gospodar. Zdaj pa sem osamljena. Nihče več ne prebiva v meni, samo še praded in snaha.

Mojega gospodarja so pokopali nedolgo nazaj. Umrli je zaradi starosti. Od takrat se je vse spremenilo. Nekateri so odšli, drugi umrli. Tudi snaha nima otrok, da bi vsaj še za hip zaslišala smeh in da ne bi poslušala samo te tišine, ki me že ubija. Pred časom sem slišala pogovor med snaho in pradedom. Praded je rekel, da me hoče prodati, saj nimam več prihodnosti. Rekel je, da bo tudi on kmalu umrl. Snahi je svetoval, da naj zapusti to hišo in si poišče novo, drugo hišo. Prav tako si naj poišče drugo ljubezen in si ustvari družino. Snaha je samo pokimala. Verjetno že komaj čaka, da

gre. Jaz pa še hočem stati v mojem kraju, na tem mestu. V tej hiši so živeli moji gospodarji, ki so me vzdrževali, čistili in redno barvali, ko je barva zbledela. Zelo pogrešam tiste dobre stare čase.

Ob pomembnih praznikih so se vsi zbrali v meni in bili veseli, se smejali, šalili. Takrat ni bilo čutiti nobene žalosti in obupa. Sedaj pa se že dolgo sprašujem, ali me bodo prodali ali pa me celo porušili. Raje bi videla, da me prodajo, saj bom morda po dolgem času lahko spet zaslišala otroški smeh, veselje in razigranost. Obema svojima sedanjima prebivalcema želim dobro življenje in upam, da se bo praded spomnil, da je v tej hiši imel veliko lepih trenutkov in da so v meni prebivali njegovi predniki, ki si za nič na svetu ne bi želeli, da bi me porušili. Čakam na najboljšo.

Urška Nudl, 8. razred

Kmečka hiša pripoveduje

Sedaj sem tukaj. Sama, osamljena, žalostna. Nihče me več ne pride obiskat. Odkar je umrl gospodar, se tukaj nič več ne dogaja.

Praded in snaha se samo tiho, žalostno pogovarjata, gledata skozi okno, spominjata se časov, ko sta bila še srečna. Rada ju imam, saj lepo skrbita zame. Snaha je, čeprav ima malo denarja, kupila rože samo zame. Tako sem ji hvaležna. Prej sem izgledala tako žalostno, da so si sosedje lahko mislili, da se bom tudi jaz podrla.

Sem tako blede barve. Tudi v notranjosti sem skromna. Dedu in snahi, odkar je umrl njun sin oziroma mož, veliko pomeni bog, ki je nad mizo v kuhinji. Najlepša sem, ko dan prehaja v noč. Zadnji žarki se tako lepo uprejo v mojo notranjost in jo tako ogrejejo, da se ded in snaha počutita, kot da je življenje večno. V hiši je ves dan tišina, mir. Ded in snaha se samo presedata iz enega stola na drugega, tu in tam spregovorita kakšno besedo. Ne-

rada govorita o smrti. Pogovarjata se o stvareh, ki jima veliko pomenijo. Pogovarjata se o tem, kako je bilo, ko so še vsi skupaj srečno živeli.

Sedaj pa mislim, da tudi zame prihaja čas, ko se bom morala posloviti od vas, saj čutim, da ne morem več govoriti o težkem kmečkem življenju. Povem vam samo, da uživajte življenje, ki vam je dano.

Eva Ornik, 8. razred

Kmečka hiša

Stojim na zeleni trati. Ob meni je hrast, ki z vejami udarja ob moja okna. Zvečer poslušam šumenje listov in sovo, ki me gleda z bleščečimi očmi. Pogrešam gospodarja. Čakam že zelo dolgo, a gospodarja ni. Hočem, da spet prižge ogenj, da mi bo toplo. Bilo bi lepo, če bi me spet prebarvali. Minilo je že nekaj časa, odkar je gospodar nazadnje odklenil vrata. Včasih me obiščeta snaha in praded. Sčasoma tudi njiju ne bo več. Vedno bolj sem osamljena. Nihče več ne misli name. Na mojem dimniku se je namestila štorklja.

Sem že stara, zidovi se podirajo, barva odstopa, slika mojega gospodarja je padla na tla. Ne morem več. Porušila se bom. Ne morem več. Hrast se je porušil name. Konec je, nimam več moči. Zidovi se rušijo. Na svidenje, ljubi svet.

Matic Zarnec, 8. razred

Sanje o majhni laži

April je bil Sabinin najljubši mesec, saj je oboževala rahlo deževne dneve. Bil je zadnji dan v aprilu in Sabinin zelo srečen dan, ker je v šoli dobila kar tri odlične ocene. Ker je vedela, da je naslednji dan prvi maj, se je zvečer bala zaspiti. Poskušala je ostati budna, a jo je utrujenost le premagala in sanje so se začele.

Kar naenkrat se je prebudila v učilnici pri pouku. Vedela je, da nekaj ni prav, saj je bila oblečena v pižamo. Ves razred se ji je zdel čuden in vsi so jo opazovali, kot da ni ena iz med njih. Bilo jo je že malo strah, ko se je spomnila, da se morda lahko reši iz teh sanj s starim trikom. Poskušala je spet zaspati in se prebuditi, ampak ko je to poskusila, se je prebudila v sanjah.

Sabina je zelo rada gledala risanke in je poznala dosti uporabnih trikov.

Ko je zazvonil zvonec za malico, so se zgodile najbolj čudne stvari. Kar naenkrat so prišli vsi njeni sošolci in so se zbrali okoli nje. Eden od sošolcev jo je vprašal, kako ji je ime, a ona se nikakor ni mogla spomniti in je rekla: »Ne vem.« Vsi so se ji začeli smeјati. Bilo jo je sram. Potem je pristopil spet učenec in ji rekel: »Klicali te bomo Miš.« Sabina ga je čudno pogledala in hitro za tem slišala ozadju: »Dobra ideja, Lev.« Sabina je ugotovila, da se tukaj nihče ne spomni nobenega imena in da so se vsi poimenovali po živalih.

Začela se je vedno bolj privajati na novo okolje. Začutila je, da nekako spada tja.

Od novega prijatelja je dobila nasvet, naj si nikoli ne zaželi, da bi ostala v sanjah za vedno. Ampak Sabina ni poslušala. Bila je ena čisto majhna laž. Tistemu, ki ji je dal nasvet, je rekla, da si nikoli ne bi kaj takega zaželela, a potem je dobila vprašanje: »Ali si želiš ostati tukaj z nami za vedno?« Odgovorila je: »Da.« Ko je izgovorila to besedo, so se njene sanje spremenile v nočno moro.

Učilnica se je spremenila v ogromen vulkan in ona je stala čisto na robu vrha. Čisto malo je manjkalo, da bi padla noter. Vsi učenci so postali zombiji. Govorili so ji, da tisti, ki lažejo, ne spadajo v njihov svet. Opazila je, da so zombiji bili zelo podobni mačkam in potem se je spomnila, da so ji dodelili ime Miš. Postalo jo je tako strah, da je naredila nekaj korakov nazaj in izgubila tla pod nogami. Padla je v vulkan. Ampak ko je padala, je

videla, da počasi izginja. In ko je bila že čisto blizu smrti, se je prebudila.

Ura je bila sedem zjutraj. Ko je ugotovila, da je na varnem, je takoj šla preverit svojo mamo, če je vse v redu in vse na svojem mestu.

Ker ni hotela, da bi se njen mesec končal, ni hotela zatisniti oči in zato je imela grozne sanje.

Cindy Beširević, 9. razred

Prireditev ob dnevu samostojnosti in enotnosti

Družboslovni krožek (Fotografija: Ana Šuster)

Nastop folklorne skupine (Fotografija: Ana Šuster)

Tudi na naši šoli smo priredili prireditev ob dnevu samostojnosti in enotnosti. Začela se je ob 8.00.

Najprej nas je Anja Zorjan pozdravila in popeljala v prireditev. Na prireditvi je nastopilo mnogo učencev. Učenci družboslovnega krožka so odigrali igro Vse najboljše, domovina moja. Mentorica je bila učiteljica Milena Kokol. Prireditev nam je popestril pevski zbor. Ker pa je Slovenija 1. maja 2007 vstopila v Evropsko unijo, pa so nam učenci

Družboslovni krožek (Fotografija: Ana Šuster)

5. in 6. razreda predstavili in nekaj več povedali tudi o Finski. Učenci iz 5. razreda pa so nam zaplesali značilen finski ples. S pesmijo Tanje Žagar se nam je predstavila vokalna skupina, in sicer pod vodstvom učiteljice Marjete Caf. Vokalno skupino sestavljajo učenke 8. in 9. razreda. Predstavili pa so se nam tudi učenci 7. in 8. razreda, in sicer z recitalom o domovini, pod vodstvom učiteljice Vlaste Kavran.

Ob koncu prireditve se je Anja Zorjan z nekaj besedami zahvalila za udeležbo. S tem se je prireditev zaključila.

Mojca Črnčec, Urška Nudl, 8. razred

8. februar – slovenski kulturni praznik

Slovenski kulturni praznik praznujemo 8. februarja, to je na dan smrti Franceta Prešerna. France Prešeren je zelo pomemben pesnik za slovensko zgodovino, saj je napisal Zdravljico, ki je danes naša himna.

Na šoli vsako leto pripravimo prireditev v spomin Francetu Prešernu. Tudi letos je bilo tako. Prireditev je bila v nedeljo, 6. 2. 2011, v kulturnem

Recitacijski krožek
(Fotografija: Maksimiljan Krautič)

Dramski krožek
(Fotografija: Maksimiljan Krautič)

Pevski zbor
(Fotografija: Maksimiljan Krautič)

Dramski krožek
(Fotografija: Maksimiljan Krautič)

Dramski krožek
(Fotografija: Maksimiljan Krautič)

Dramski krožek
(Fotografija: Maksimiljan Krautič)

*Nastop folklorne skupine
(Fotografija: Maksimiljan Krautič)*

domu Jurovski Dol. Prireditelj je vodila in povezovala gospa Vida Ornik. Najprej je Jurovski oktet zapel slovensko himno. Nato so učenci dramskega krožka nastopili z igro Moj ata, socialistični kulak. Nastopili so tudi: pevski zbor, folklor, mažoretke. Govor pa sta imela župan Peter Škrlec in pisateljica Nataša Kramberger.

Urška Nudl, 8. razred

Jurčkov poletni tabor letos na Ptuju

Turistični pomlad ek na OŠ Jožeta Hudalesa Jurovski Dol že pet let aktivno sodeluje v projektu Turizmu pomagaj lastna glava. Projekt poteka pod organizacijo Turistične zveze Slovenije in Zavoda za šolstvo. Vsebina projekta je vezana na raziskovanje turizma v domačem kraju, ugotavljanju možnosti za hitrejši razvoj in povezovanje z lokalnimi skupnostmi domačega kraja. S projektom omogočimo, da bodo naši učenci s svojim delom sooblikovali turistično ponudbo domačega kraja. Vodja projekta je profesorica Milena Kokol.

Največji produkt ali dosežki turističnega pomladka so turistične naloge: Poženimo sadove,

*Učenci družboslovnega krožka
(Fotografija: Ana Šuster)*

*Učenci družboslovnega krožka
(Fotografija: Ana Šuster)*

Jedi iz krušne peči, Po poti prijateljstva treh občin, Glas Jurovčana in Jurčkov poletni tabor. V vseh teh letih smo vzpostavili odlično sodelovanje z vsemi društvi v kraju in tudi z občino Sveti Jurij. Tako soustvarjamo tudi program jurjevih dnevo in sodelujemo na občinskih proslavah.

Posebej smo ponosni na letošnjo turistično nalogo Jurčkov poletni tabor. V nalogi smo iskali priložnosti, da mladi doživijo naš kraj kot novo spoznanje in doživetje. Osrednji lik je maskota Jurček, ki bo mlade vodil skozi igre brez meja. Popeljal jih bo po Jurovski in Franckovi poti.

S turistično nalogo in stojnico se je Jurčkov poletni tabor predstavil na Ptuj, in sicer v četrtek, 10. 3. 2011. Državna petčlanska komisija je ocenila našo turistično nalogo za zelo uspešno in prejeli smo dve zlati priznanji: za skupno število točk in najboljšo stojnico. Pri izvedbi projekta so sodelovali naslednji učenci : Katja Emeršič, Vesna Zemljič, Matic Zarnec, Luka Verle, Nejc Planer, Nadja Jager, Aleksej Gajser, Timi Ornik in Anja Zorjan. Mentorice so bile učiteljice: Milena Kokol, Ana Šuster in Karmen Polič.

Za uspešno delo in predstavitev bi se zahvalili tudi posameznikom, ki so pomagali sooblikovati naš turistični proizvod: g. Jožetu Jagru, ge. Anici Črnčec in ge. Sandri Žugman.

In še povabilo naše maskote Jurček: »Če potuješ po naši domovini, naj te pot pripelje v jurovski svet, med griče, doline, travnike in polja ter med dobre ljudi. Pri nas boš našel sprostitev ob napornih delovnih dnevih. Mir, tišina, v zelenje odeta okolica, kraj, kjer te v jutranjem svitu zbudi ptičje oglašanje, kraj, kamor se še lastovke in štokrlje vedno vračajo, pomirjujoče okolje za vse željne miru in gibanja. Kraj, ki nosi v sebi vonj po domači slovenjeforiški kuhinji in vonj po preteklosti, pristnosti ter prvobitnosti.«

Perspektive turizma so v rokah mladih in perspektive mladih so v turizmu.

Mentorica: Milena Kokol

25. marec

Prireditve ob materinskem dnevu je potekala v kulturnem domu. Pred prireditvijo se je pričelo zbiranje gostov, ki so ob vstopu v dvorano prejeli program. Najprej se je predstavil OPZ. Zapeli so pesmi Ribič Pepe in Sanjaj lepe sanje. Nato je sledil nastop drugega razreda. Zaplesali so ob rit-

4. razred (Fotografija: Ana Šuster)

2. razred (Fotografija: Ana Šuster)

Šolski ansambel (Fotografija: Ana Šuster)

Nastop pevskega zbora (Fotografija: Ana Šuster)

mih O, Suzana. Za njimi so nastopili trije učenci iz tretjega razreda. To so bili: Nino O. (harmonika), Gašper W. (harmonika) in Domen K. (klavir). Sledil je recital 3. razreda, Mame znajo vse. Lutkovni krožek se je predstavil z lutkovno igro, nakar je sledil nastop 4. b razreda. 5. razred se je predstavil z recitalom Ded sanja. Predstava je bila zanimiva in mame so bile navdušene. Bilo je smešno, zanimivo, duhovito in polno ljubezni. Lahko smo se zahvalili mamicam, ki nam pomagajo in nam vedno stojijo ob strani.

Matic Zarnec, 8. razred

Bralna značka

Na naši šoli se je 1. 4. 2011 odvijala bralna značka. Obiskal nas je pisatelj Tone Partljič. V uvodu so se učenci dramskega krožka predstavili z igro Moj ata, socialistični kulak. Potem je bil Tone Partljič povabljen na oder, spregovoril je nekaj besed in podelil knjižne nagrade naj bralcem. Ko je prišel na oder, je govoril o tem, kaj bi on spremenil v naši igri. Potem je še povedal nekaj svojih zgodb iz otroštva. Sledile so podelitve knjižnih nagrad za naj bralce. Nato smo se vrnili nazaj v šolo.

Lepo je bilo spoznati znanega slovenskega pi-

satelja Toneta Partljiča.

Urška Nudl, 8. razred

[Športni dnevi]

Izdelava plakata (Fotografija: Aleksandra Lorbek)

Izdelava plakata (Fotografija: Aleksandra Lorbek)

Iskanje o športu (Fotografija: Aleksandra Lorbek)

Glineni izdelki 6. razreda
(Fotografija: Aleksandra Lorbek)

Zimski športni dan

Februarja je bil zimski športni dan. Na izbiro smo imeli naslednje športe: smučanje, drsanje, fitnes in pohod. Odhod izpred šole je bil ob 11.00, smučarji pa smo odšli že ob 8.30.

Ko smo prispeli na Pohorje, smo dobili magnetne karte, ki so jih uvedli pred kratkim. Potem smo se z gondolo peljali do smučišča. Bili smo učenci devetega in osmega razreda ter učenka sedmega razreda. Zbrali smo se pred gondolo. Pred prvo vožnjo smo naredili nekaj vaj, ki nam

jih je pokazal Klemen Konrad, naš spremljevalec. Z nami je bila tudi učiteljica Irena Kocbek. Med vožnjo smo delali različne vaje, kot je tudi vožnja vzvratno. Bilo je zelo zabavno.

Ko smo se zbrali, se je Klemen zadržal: »O.K.« Mi pa smo odgovorili: »Let's go.« Po eni uri in pol so nekateri učenci odšli smučat s starši. Odhod je bil ob 15.00, razen za učence, ki so ostali s starši. Ti so se lahko smučali do 16.00.

Nejc Planer, 8. razred

*Ledna dvorana Maribor
(Fotografija: Aleksandra Lorbek)*

*Ledna dvorana Maribor
(Fotografija: Aleksandra Lorbek)*

*Risanje na temo šport
(Fotografija: Aleksandra Lorbek)*

Športni dan

V ponedeljek, 18. 4. 2011, smo imeli športni dan. Na tem športnem dnevu so se učenci višje stopnje razdelili v štiri skupine: deklice 6. in 7. razreda, deklice 8. in 9. razreda, dečki 6. in 7. razreda, dečki 8. in 9. razreda.

Tekmovali smo v naslednjih disciplinah: skok v daljino, skok v višino, tek na 60 m, tek na 600 m (za 6. in 7. razred), tek na 1000 m (za 8. in 9.

razred) in v metu vortexa.

Nagrade pa so prejeli trije najboljši v skupini. V 1. skupini je 3. mesto osvojila Tjaša Rojht, 2. mesto je osvojila Nadja Jager, 1. mesto pa Anja Zorjan. V 2. skupini je 3. mesto osvojila Ana Tiana Bauman, 2. mesto je osvojila Gabrijela Grabušnik, 1. mesto pa je osvojila Tjaša Repa. V 3. skupini je 3. mesto osvojil Tilen Kopp, 2. mesto je osvojil Alen Gungl, 1. mesto pa je osvojil Domen Pivljakovič. V 4. skupini je 3. mesto osvojil Aleksej Gajser, 2. mesto je osvojil Tone Konrad, 1. mesto pa je osvojil Marko Šenekar.

Nejc Planer, 8. razred

Priprave na tekmovanje za Cankarjevo priznanje

<http://www.mojekarte.si/mediacenter-uploads/images/5408-medarodni-simpozij-ivan-cankar.jpg>

Ivan Cankar

Priprave na tekmovanje so se začele že oktobra. Dobili smo se vsako sredo zjutraj. Pripravljale smo se: Agnes Kojc, Doroteja Križan in Eva Ornik. Najprej smo morale prebrati knjigo Geniji z nasmehom. Ko smo knjigo prebrale, so se začele priprave. Pisale smo spise, intervjuje, dnevnike, nadaljevanje

zgodb in izdelovale plakate.

Tekmovanje je potekalo 8. decembra 2010. Iz 8. razreda sva tekmovali Eva Ornik in Doroteja Križan. Tekmovanja pa so se udeležili tudi učenci iz 3., 4., 5., 7. razreda: Gašper Waldhutter, Gašper Mohorko, Nino Ornik, Sanja Halič, Domen Korosec, Daša Dužević, Vesna Ornik, Žiga Sagadin, Patricija Kotar, Anja Krautič, Sanja Bračič, Sara Fras, Karen Najdenik, Živa Waldhutter, Kristjan Mihael Reisman, Vesna Zemljč, Anja Zorjan, Domen Pivljakovič, Doroteja Križan, Eva Ornik.

Pisali sva zgodbo Dima Zupana, in sicer Duh Maksa Zeljarskega. Pisati sva morale o avtorju, obdobju, zvrsteh, sami zgodbi, na koncu sva morale še zapisati mnenje oz. oceno. Tekmovanje je trajalo eno uro in pol.

Doroteja Križan se je uvrstila na regijsko tekmovanje.

Eva Ornik, Doroteja Križan, 8. razred

Groharjevo leto

Ivan Grohar

Eden naših najbolj priznanih slikarjev impresionistov Ivan Grohar se je rodil 15. junija 1867, in sicer v vasi Sorica nad Selško dolino, umrl pa je 19. aprila 1911.

V čast pomembnega slovenskega slikarja Ivana Groharja je leto 2011, ko

mineva sto let od njegove smrti, Groharjevo leto. Tako so se odločili na občini Železniki, kjer bodo v Groharjevi rojstni vasi Sorici in v okoliških krajih pripravili vrsto prireditev. V trajen spomin na slikarja naj bi v Železnikih postavili tudi spominsko obeležje.

V sklopu Groharjevega leta sicer načrtujejo dvajset kulturnih in športnih prireditev, tako je povedal idejni vodja projekta Miro Kačar iz Sorice. Rdeča nit dogajanja bo predstavitev treh ži-

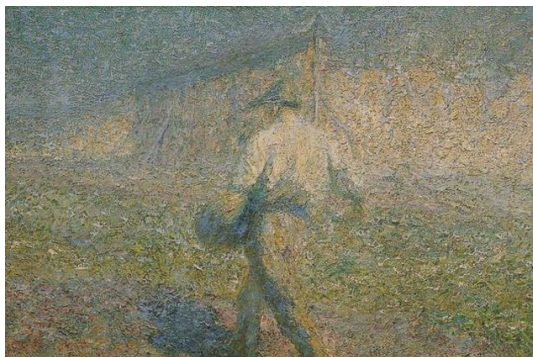
vljenjskih obdobj, v katerih je zorelo Groharjevo slikarstvo: otroštvo, študijska leta in zrelo obdobje. Njegova otroška leta je zaznamovala izjemna vednoželjnost in prepričanje, da bo postal slikar. Spomin na to obdobje bodo oživili učenci osnovnih šol, ki že šestnajst let vsakodnevno prihajajo v Groharjevo rojstno hišo na glasbene in likovne delavnice. Iz slik, ki jih naslikajo v Sorici, bodo jeseni pripravili razstavo v štirih slovenskih krajih. Študijsko obdobje slikarstva bo zaznamovala tridnevna likovna kolonija študentov slikarskih šol, Groharjevo zrelo obdobje pa bodo obeležili 11. junija, ko bodo v Sorico povabili vse slovenske umetnike, da se pridejo pokloniti slikarjevemu spominu z vpisom v njegovo spominsko knjigo v rojstni hiši. Ob tej priložnosti bodo lahko slikarji sliko podarili družini v stiski, ki si nakupa umetniških del ne morejo privoščiti. Na ta dan bo pred Groharjevim spomenikom v Sorici tudi proslava s spominskim orisom Groharjeve poti in z nastopom Slovenskega okteta. Konec avgusta bodo že tradicionalno pripravili tudi pohod v Hebljarje, kjer je Grohar živel od drugega leta naprej, načrtujejo tudi razstavo v Muzeju Železniki, slikarski dogodek v Sokolskem domu v Škofji Loki, Groharjev veleslalom in tek ...

Katja Emeršič, 8. razred

Sončev mrk

V torek, 4. januarja 2011, je bil delni Sončev mrk, ki je bil viden tudi v Sloveniji. Pojav smo lahko občudovali skoraj vsi Evropejci, z izjemo Islandcev, Severnoafričanov, Azijcev in Arabcev. V Sloveniji je bil začetek mrka približno ob 7.40. Okoli 9.00 ure pa je Sonce bilo pokrito okoli 70 %. Konec mrka je bilo okoli 11.00 ure.

Sončev mrk nastane, ko ležijo Sonce, Luna in Zemlja na premici, Luna pa je na sredini, tako delno ali popolnoma zakrije Sonce. Ob delnem mrku

Sejalec

[Dogodki pri nas in po svetu]

<http://saturn.bitea.si/galerija/zvezde/mrk.jpg>

Delni sončev mrk

<http://www.sustainabilityinija.com/wp-content/uploads/2009/07/solar-eclipse.jpg>

Sončev mrk

Luna ne zakrije popolnoma Sonca, zato je treba med opazovanjem imeti zaščitna očala ali folijo, saj si lahko v nasprotnem primeru trajno poškodujemo oči. Astronomi opozarjajo, da mrka nikoli ne smemo opazovati s teleskopom, saj je nevarnost izgube vida.

Katja Emeršič, 8. razred

Velika kopriva

(*Urtica dioica*)

Velika kopriva je rastlina trajnica z razvejanimi plazečimi poganjki in s pokončnim štirioglatim stebлом. Listi so podolgovati, jajčasti, imajo podaljšan vrh, pri spodnjem delu so srčasti, sivozeleni barve, spodaj so pokriti s krhkimi dlakami, ki se zapičijo v kožo in spečejo, izločijo strup, ki na koži izzove rdečico in mehurje. Kopriva je zelo razširjena rastlina, ki raste na zapuščenih vrtovih, njivah, v vlažnih gozdovih, ob cestah, nasipih in tudi visoko v planinah.

Kopriva sodi med najbolj zdravilne rastline. Je najboljša zdravilna rastlina za čiščenje in tvorbo krvi. Ima dober vpliv na delovanje trebušne slinavke, zato koprivni čaj zniža sladkor v krvi, preprečuje tvorbo sečnega in ledvičnega peska, zdravi obolenja in vnetja sečnih poti, pomaga tudi pri obolenju jeter, žolča in vranice, pri krčih v želodcu ter virusnih obolenjih. Vsebuje veliko železa, zato pomaga pri slabokrvnosti, odvzema pa tudi dovzetnost za prehlad. Če dalj časa pijemo čaj iz kopriv, lahko pomaga pri alergijah, kurjih očesih in glivičnem obolenju nohta. Iz koprive lahko naredimo čaj (1 zvrhano čajno žličko na ¼ litra vode poparimo in kratek čas namakamo).

Kamilica

(*Matricaria chamomilla*)

Kamilica je enoletnica, zraste od 20 do 50 cm visoko. Njeno steblo je močno razvejano. Cvetovi so v koških in so značilne rumene barve. Cveti od junija do avgusta, večkrat celo tudi septembra. Raste med žitom, zato so kmetje kar jezni nanjo, kajti med žitom predstavlja malce neljub plevel. Kamilica z njiv pa je tudi najbolj zdravilna. Vsebuje veliko kamiličnega olja, na kemične snovi pa je zelo občutljiva. Če raste na njivah, ki jih gnojijo, potem je ne smemo nabirati v zdravilne namene, čeprav je na videz lepa in dišeča. Kamilica sicer ni zahtevna rastlina, uspeva tudi na dokaj revnih tleh. Nabiramo le cvetne koške.

Kamilica pomaga pri krčih, bolečinah v trebuhu, napenjanju, driski, izpuščajih, dolgotrajnih boleznih želodca, motnjah ali izostanku menstruacije, nespečnosti, vročini, bolečinah zaradi ran in zobobolu, pospešuje potenje, pomirja krče, preprečuje razna vnetja. Pri vsakem razburjenju pomaga kamilični čaj. Čaj naredimo tako, da 1 zvrhano čajno žličko kamilic na ¼ litra vode poparimo.

Doroteja Križan, 8. razred

Dan samostojnosti in enotnosti

Dan samostojnosti in enotnosti je v Sloveniji državni praznik, ki se ga praznuje 26. decembra. Je dela prost dan.

Ta dan obeležuje razglasitev rezultatov plebiscita 26. decembra 1990 (plebiscit je potekal 23. decembra 1990), na katerem se je zbralo od 93,2 % volivcev. Na vprašanje »Ali naj Slovenija postane samostojna in neodvisna država?« je okoli 88,5 % odgovorilo pritrdilno, s čimer se je začela osamosvojitve Slovenije.

Urška Nudl, 8. razred

8. februar – slovenski kulturni praznik

France Prešeren

Naš največji pesnik France Prešeren se je rodil 3. decembra 1800 v Vrbi na Gorenjskem. Z osmimi leti se je preselil k stricu Jožefu, ki je bil župnik. Dve leti ga je stric poučeval, nato pa poslal v realco v Ribnico. Šolanje je nadaljeval v Ljubljani. Z učenjem ni imel nikoli težav in bil je celo vpisan v zlato knjigo. V Ljubljani pa je spoznal, da ne želi biti duhovnik, kot je to želela njegova mati. Vpisal se

je v tretji letnik filozofije na Dunaju. To je bil pogoj za študij prava. Na Dunaju se je začel bolj zanimati za poezijo. Prebiral je vsa velika dela, in sicer od antike do romantike. Leta 1824 so nastale prve Prešernove pesmi, leta 1828 pa je nastopil prvo službo pri odvetniku Leopoldu Baumgartnerju.

Kopitar in Metelko sta hotela uvesti nov črkopis, s katerim pa se France Prešeren ni strinjal, zato se je zapletel v črkarsko pravdo. Leta 1833 je spoznal Julijo Primic in postala je njegova neuslišana muza. Dve leti kasneje je umrl njegov prijatelj in mentor Matija Čop. Njegova smrt je Prešerna zelo prizadela in pahnila v krizo.

V Prešernovo življenje je prišla nova ljubezen, Ana Jelovšek. Imela sta tri nezakonske otroke. Ko je zahajal v gostilno, je spoznal Jerico Podboj. Vanjo se je zaljubil, a mu ni vračala čustev.

22. julija 1846, po pomladi narodov, so Prešernu dovolili tisk njegovih Poezij. V Kranju je odprl svojo odvetniško pisarno in tudi Poezije so se kar

Ana Jelovšek

Julija Primic

Prešernov spomenik

http://www.os-zirovnica.org/o_soli/ljce_smo/presern.jpg

Prešernova rojstna hiša

dobro prodajale. Umrli je 8. februarja 1849. Janez Bleiweis je poskrbel za slovesen pogreb in postavitev spomenika.

Prešeren je napisal mnogo odličnih pesnitev. Najbolj znane pa so: Dekletam, Povodni mož, Slovo od mladosti, Hčere svet, Sonetni venec, Krst pri Savici, Nezakonska mati in seveda Zdravljica. Ta je leta 1991 uradno postala slovenska himna.

Urška Nudl, 8. razred

Valentinovo

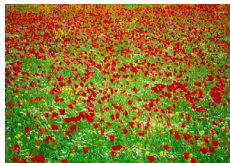
Valentinovo je vsako leto 14. februarja. Pri nas ni poseben ali klasičen praznik. Rekli bi, da gre za vrsto nadomestnega ali vrinjenega praznika, podobno kot prvi april. Oba sta spomin na prastara živa praznovanja, le da ima prvi april pri nas daljšo tradicijo. Nasprotno pa se pri nas vedno bolj uveljavlja valentinovo. Valentinovo izvira iz Anglije, od koder se je razširilo zlasti v Ameriko, kjer se je ta praznik docela skomercializiral. Valentinovo praznujejo ljudje, ki se imajo radi. Podarjajo pa si predvsem cvetje, voščilnice in drobna darila.

Pomeni rož ob valentinovem

Bršljan – večna ljubezen

<http://www.carovnice.org/spaw/images/lib1/poppy.jpg>

Mak – obrani najino skrivnost

Osat – vsega je konec med nama

<http://static.mojvideo.com/foto/osat/63171/4942/129595.jpg>

Dragušac – nisem te hotel razžaliti

<http://www.val-znanje.com/images/stories/ljekovitobilje/94-dragusac.jpg>

Lovorov list – ljubezen je zmagala

<http://www.kodzaje.com/forum/viewthread.php?action=attachmen&tid=27&qid=12756>

Kumin – izdana sva

Sv. Valentin

Sveti Valentin je bil škof. Neka legenda priporoča, da je bil sv. Valentin ubit zato, ker je nasprotoval neki rimski uredbi, ki je mladeničem prepovedovala poroko pred služenjem vojaške službe. Vojaki z družino so namreč zabredli v revščino. Poročal naj bi mlade krščanske pare, temu je cesar Avrelij Klavdij Goticus, nasprotnik krščanstva, ostro nasprotoval. Po drugih pojmovanjih, naj bi se mladi moške na ta način tudi izognili vojaški službi. Valentina naj bi cesar dal prebičati in sežgati.

Po starem kmečkem koledarju prinese ključke do korenin in so mu zato pravili prvi spomladin. Valentin ureže prvo trto, ponekod pa se prične v tem času delo na vrtovih. Predvsem pa je marsikomu znano, da je ta dan poleg gregorjevega (12. marec) in vincencijevega (22. januar) značilen po nekaterih ljubezenskih dejavnostih: ženijo se namreč ptiči, čeprav ne povsod in ob enakem času, pa tudi ne enako dejavno.

Katja Emeršič, Eva Ornik, 8. razred

<http://www.narodnilijek.com/storage/brsljan.jpg>

25. marec – materinski dan

http://www.osboggjina.si/Galerija/2010%2003%20MATERINSKI%20DAN/Materinski_dan_2010_09.jpg

MAMA JE ENA SAMA

Materinski dan je neformalen praznik, ki je posvečen materam. Praznovanje materinskega dne izvira iz ZDA, kjer ga praznujejo od leta 1910, v Evropo je navada prišla po prvi svetovni vojni. Materinski dan so v Evropi začeli praznovati po prvi svetovni vojni, vendar ob različnih datumih. Sprva je bil določen 15. maj, potem pa prestavljen na 25. marec. V Sloveniji se po drugi svetovni vojni materinski dan zaradi praznovanja dneva žena, 8. marca, praviloma ni praznoval, danes pa je spet v veljavi in se praznuje na isti dan kot Marijino oznanjenje, torej 25. marca.

Mojca Toš, Urška Nudl, 8. razred

Blejska kremšnita

http://www.gurman.eu/media/articles/1479_medium.jpg

Sestavine:

1 kos zamrznjenega listnatega testa

Sestavine za slaščičarsko kremo:

220 g moka

350 g sladkorja

7 jajc

1,5 l mleka

5 dl sladke smetane

sok 1 limone

3 žlice ruma

1 vaniljev sladkor

sladkor v prahu (za posip)

Predpriprava

Zamrznjeno listnato testo odtajamo in razvaljamo, da dobimo ploščo velikosti pekača. Položimo jo na pekač in spečemo v segreti pečici.

Priprava

V večji posodi pristavimo in zavremo mleko. V kotličku penasto vmešamo 170 gramov sladkorja in rumenjake. Rumenjakovi kremi dodamo malo vročega mleka, vaniljev sladkor, limonin sok in rum, potem pa med nenehnim stepanjem postopoma dodamo moko. Vrelo mleko prelijemo v

kotliček, ki ga pristavimo, potem pa mu med stepanjem prilijemo jajčno zmes. Kuhamo 13 minut, da dobimo gosto slaščičarsko kremo. Beljake in preostali sladkor stepemo v čvrst beljakov sneg, ki ga primešamo jajčni kremi. Pečeno testo razpolovimo. Eno polovico postavimo v pekač, potem pa nanjo nalijemo pripravljeno kremo, ki jo enakomerno razmažemo po testu. Pustimo, da se krema strdi.

Sladko smetano čvrsto stepemo, nato pa jo namažemo po ohlajeni, strjeni kremi. Drugo polovico pečenega testa zarezemo v obliki kvadratnih kremšnit – te morajo meriti točno 7 krat 7 centimetrov, potem pa jo položimo na stepeno smetano in potresemo s sladkorjem v prahu. Ohlajene kremšnite narežemo in ponudimo.

Timi Ornik, 8. razred

Čokoladni mousse

Čas priprave in kuhanja:

od 5 do 15 minut

Sestavine:

1 l sladke smetane

400 g čokolade

50 g arancinov (kandirani pomarančni olupki)

20 ml ruma

1 vrečka vanilijevega sladkorja

Priprava

V posodo zlijte smetano, jo zavrite in kuhajte približno pet minut. Vmes neprestano mešajte in pazite, da se ne prismoji.

Kuhano smetano odstavite in ji dodajte vaniljev sladkor, arancine, rum in nalomljeno čokolado. Mešajte, dokler se čokolada ne razpusti.

http://chocolatenuiserecipe.files.wordpress.com/2007/08/chocolate-mousse_2.jpg

Kremo nalijte v model in dobro ohladite. Nato pa povabite nekoga, s katerim uživate v sladkih trenutkih.

Matic Zarnec, 8. razred

2 žlici nasekljane sveže bazilike ali 2 žlici posušene

3 dl belega vina

6 dl jušne osnove (po potrebi)

7 žlic olivnega olja

sol

poper

parmezan

Sestavine za bešamel:

70 g masla

6 žlic moke

3 dl mleka

3 dl sladke smetane

sol

Mesna lazanja

http://www.kuham.si/img/recepti/2008/lazanja_08.jpg

Sestavine za mesno omako:

12 ali 15 listov testa za lazanje

3 čebule (srednje) - približno 30 dag

4 stroki česna (15 g)

70 dag mešanega mletega mesa (svinjsko in goveje)

40 dag paradižnika v koščkih

6 žlic paradižnikovega koncentrata

3 žlice svežega sesekljanega peteršilja ali 4 žlice posušenega

30 g fino naribanega korenčka

Priprava

Nasekljaš čebulo, česen, peteršilj in baziliko. V večji kozici segreješ olje, dodaš čebulo in česen ter ju na zmernem ognju skuhaš, dokler ne porumeni (8–10 minut). Dodaš meso, povečaš ogenj in med nenehnim mešanjem prepražiš. Meso mora biti primerno zapečeno (6 minut).

Ogenj zmanjšaš na srednjo moč. Vmešaš korenček, baziliko in peteršilj ter še 5 minut pražiš.

Ogenj prestaviš na višjo moč, priliješ vino in med mešanjem poskrbiš, da izhlapi, za kar bo potrebno približno 8 minut. Vmešaš še paradižnikov koncentrat, in sicer raztopljen v nekaj žlicah juhe. Soliš in popraš po želji. Zmanjšaš ogenj in vmešaš paradižnik. Na majhnem ognju kuhaš približno 40 minut. Paziš predvsem na to, da se jed ne izsuši, zato postopno prilivaj jušno osnovo in občasno premešaj. Odstavi z ognja. Medtem ko se omaka kuha, se lahko lotiš bešamela.

Priprava za bešamel

Maslo raztopiš v manjši kozici na zmernem ognju.

Med nenehnim mešanjem postopoma dodajaš

moko. Postopoma dolivaš smetano in mleko. Še vedno mešaš! Soliš in popraš. Počakaš, da bešamel povre in odstaviš z ognja. Pečico nastaviš na 200 stopinj Celzija in se z veseljem prepustiš sestavljanju lasanje. Globlji pekač premažeš z maslom. Nanj postaviš 3 liste testa, dodaš nekaj bešamela in ga z žlico razmažeš po površini. Dodaš pripravljeno mesno omako in jo prav tako z žlico premažeš čez površino testenin. Spet je na vrsti testo, bešamel, meso ... Postopek ponavljaš, dokler ti ne zmanjka mesa.

V zadnjem sloju premažeš preostanek bešamela in preko naribaš parmezan. Po želji lahko čez posuješ še žlico ali dve mleka. V pečici pečeš 25 minut. Ko je pečeno, narežeš na kvadrate.

Timi Ornik, 8. razred

približno 20 listov vlečenega testa. Na dno pekača položimo en list testa, druge liste pa natrgamo. Postopno vsak natrgan list pomakamo v skutno mešanico in nato v pekač.

Ko testo porabimo, skutno mešanico prelijemo po pekaču. Pečemo 15 minut na 180° C ali 10 minut na 200° C. Vroč burek postrežemo s kozarcem jogurta.

Timi Ornik, 8. razred

Sirov burek

<http://www.mojirecepti.com/slike/sirov-burek.jpg>

Sestavine (za 8 oseb):

vlečeno testo

1 kg skute – polnomastne

2 dl kisle smetane

2 jajci

Priprava

Pekač na tanko namažemo z oljem. V posodi zmešamo skuto, kislo smetano, jajci in sol. Rabimo

[Humor]

Zakaj so blondinke popolnoma iz sebe, če rodijo dvojčka?

Ker ne vedo, kdo je druga mati.

Zakaj je blondinka prinesla računalnik v zdravstveni dom?

Da ga bodo cepili proti virusom!

Mojca Črnčec, Aleksej Gajser 8. razred

Zakaj blondinkam umirajo akvarijske ribice?
Ker na škatli s hrano piše: Hraniti na suhem!

Prijateljica je blondinki pripovedovala, kako hudo je bilo na smučanju.

»Padla sem po strmini in se tako polomila, da sem obležala za tri tedne.«

»Ali si bila na tako zapuščenem kraju, da te niso mogli prej najti?« jo je vprašala blondinka.

Slovenija napade Ameriko in vse poruši. Pa čaka, da jo bo Amerika napadla nazaj. Dolgo je ne.

Drnovšek kliče Busha pa ga vpraša: »Kdaj nas mislite napasti?«

Pa reče Bush: »Čakaj, da te najdem na zemljevidu!«

»Želite obdržati vaše kodre?« je vprašal frizer stranko na stolu.

»Ja, seveda!«

»No, pospravil vam jih bom v vrečko!«

Zakaj Slovenci toliko pijejo?
Radi so na tekočem.

Kadar si bolan, ti predpiše ga zdravnik,
če pa ješ ga, ko si zdrav, boš postal bolnik.
PIRSU

Lahko je dolga, kratka, plastična, lesena,
za skok na glavo v lonec le je izučena.
AILHKUANC

Kadar stopiš nanjo, se ti nesramno zlaže
in več kilogramov, kot ti je všeč, pokaže.
AITETHNC

Hladen je, ko ga nihče ne potrebuje,
ko ogret je, po perilu rad potuje.
KNAILKLI

Lenoben možakar sredi neba še sonce zakrije -
tak trebuh ima.

KLOBA

Beli cvetovi krasijo drevo, rdeči plodovi pa tvo-
je uho.

ANEČŠJ

Cvetovi rumeni kot lučke na trati, zobčasti listi
so okusni v solati.

TRERGA

Gospodična zelena na robu bazena je športni-
ca prava. Najlepše v prsnem slogu plava pa tudi v
skakanju ni slaba.

AAŽB

Enkrat, dvakrat se obrne, ko gre od doma in
ko se vrne.

ČJKLU

Ima jezik, a ne govori.
In nogo, ki njegova ni.

JEECVL

Mami privabi solze na lica in v jok spravi neu-
strašnega strica. Pa ni ne nesreča niti krivica, am-
pak sloveča kuharska kraljica.

AUEČBL

Mojca Toš in Urška Nudl, 8. razred

Kitajski horoskop

Kitajska ima zelo staro in visoko razvito kulturo ter tradicijo. V tisočletjih obstoja so razvili kitajski horoskop, ki se močno razlikuje od nam poznane horoskopa. Kitajski horoskop ugotavlja dobre in slabe lastnosti ljudi. Prebiramo ga zato, da bi spoznali svoje lastnosti in oplemenitili svoja dejanja.

Kitajska astrologija

Kitajska astrologija temelji na luninem ciklu, ki traja 12 let. Leta so dobila imena po prvih dvanajstih živalih, ki naj bi se odzvale Budovemu vabilu na slavnostno pojedino, ko se je odpravljaj s tega sveta. Te živali so: podgana, bivol, tiger, mačka (v nekaterih zodiakih jo nadomesti zajec), zmaj, kača, konj, koza (včasih tudi gorska ovca), opica, petelin, pes in merjasec. Kitajci pravijo, da se žival, v katerem letu si bil rojen, skriva v tvojem srcu.

Podgana

Kitajsko ime: Shu

Ure, ki jim vlada: od 23. do 1.

Stran neba: sever

Letni čas in mesec: zima, december

Ustrezno zahodno znamenje: strelec

Stalni element: voda

Silnica: pozitivna

Človek, rojen v letu podgane, je prijazen, delaven in varčen. Je privlačen in na prvi pogled zadržan.

Vesel je in družaben, ima veliko prijateljev. Je izredno bister. Ženska, rojena v znamenju podgane, je skromna in varčna, za svojo družino bi storila vse. Podgane so izredno podjetne, uspešne so lahko v vsakem poklicu, saj se hitro prilagajajo in obvladujejo težave. Zelo so navezane na otroke in starše, družina jim pomeni največ.

Podgana	1912	1924	1936	1948	1960	1972	1984	1996	2008
Bivol	1913	1925	1937	1949	1961	1973	1985	1997	2009
Tiger	1914	1926	1938	1950	1962	1974	1986	1998	2010
Mačka	1915	1927	1939	1951	1963	1975	1987	1999	2011
Zmaj	1916	1928	1940	1952	1964	1976	1988	2000	2012
Kača	1917	1929	1941	1953	1965	1977	1989	2001	2013
Konj	1918	1930	1942	1954	1966	1978	1990	2002	2014
Koza	1919	1931	1943	1955	1967	1979	1991	2003	2015
Opica	1920	1932	1944	1956	1968	1980	1992	2004	2016
Petelin	1921	1933	1945	1957	1969	1981	1993	2005	2017
Pes	1922	1934	1946	1958	1970	1982	1994	2006	2018
Merjasec	1923	1935	1947	1959	1971	1983	1995	2007	2019

Bivol

Kitajsko ime: Niu

Ure, ki jim vlada: od 1. do 3.

Stran neba: severozahod

Letni čas in mesec: zima, januar

Ustrezno zahodno znamenje: kozorog

Stalni element: voda

Silnica: negativna

Ljudje, rojeni v znamenju bivola, so mirni, zanesljivi. Lahko so trmasti in imajo pogosto predsodke. Pošteni so in predvsem znajo dobro poslušati. So potrpežljivi delavci, ki trdo delajo, s tem pa si zaslužijo vodilne položaje. Bivoli so izredno inteligentni, kar pa je težko opaziti, saj so zaprti sami vase in molčeči. Spoštujejo tradicijo in so izredno sistematični. V ljubezenskih zadevah pa so obupno naivni. Ženske, rojene v bivolu, so urejene in točne, delavne, poštene. So idealne žene. Neprijetna značilnost bivola pa je njihova dolgotrajna zamerljivost.

Tiger

Kitajsko ime: Hu

Ure, ki jim vlada: od 3. do 5.

Stran neba: vzhod, severovzhod

Letni čas in mesec: zima, februar

Ustrezno zahodno znamenje: vodnar

Stalni element: les

Silnica: pozitivna

Na Vzhodu je tiger simbol moči in strasti. Ima uporen in nepredvidljiv značaj, ki vzbuja strah in spoštovanje. Je neustrašen

in navdušen borec. Ljudje, rojeni v znamenju tigra, so impulzivni, živahni, radi so v središču dogajanja. Vedno so pripravljeni za akcijo, pa naj bo ta kakršna koli. Radi imajo otroke, živali, glasbo, skratka vse, kar pritegne njihovo pozornost. Tigri so topli, rahločutni in simpatični, a po drugi strani spet trmasti in sebični. Ženska, rojena v znamenju tigra, je vznemirljiva in živahna, svobodomiselna, rada ugaja in je osupljiva.

Mačka

Kitajsko ime: Tu

Ure, ki jim vlada: od 5. do 7.

Stran neba: vzhod

Letni čas in mesec: pomlad, marec

Ustrezno zahodno znamenje: ribi

Stalni element: les

Silnica: negativna

Mačka je eno najbolj srečnih znamenj v kitajskem zodiaku. Mačka naj bi bila simbol dolgega življenja. Mačke so prikupe, mirne, čiste in prijazne. Dovzetne so za lepoto in uživajo v mirnem in skladnem okolju. Imajo močno voljo in veliko samozavesti. So umetniško nadarjene, posebno pa blestijo na področju prava in politike. Kar se tiče denarja, imajo mačke zmerom srečo in uspeh v poslovanju. Ženska mačka je obzirna, razumevajoča, imenitna sodelavka in sogovornica. Je topla, sproščena in nabita z energijo.

Zmaj

Kitajsko ime: Long

Ure, ki jim vlada: od 7. do 9.

Stran neba: vzhod, jugovzhod

Letni čas in mesec: pomlad, april
Ustrezno zahodno znamenje: oven
Stalni element: les
Silnica: pozitivna

Na Kitajskem simboli- zira zmaj vladarja in moč. Je pravo skladišče energije. Njegova navdušenost in želje so kot goreči plameni, ki bruhajo iz velikega gobca. Zmaj je sposoben velikih dosežkov, če se le zna brzdati. So močni, odločni, aktivni in sovražijo ležanje ter brezdelje. Zmaj je vedno dejaven in pripravljen povedati, kar vam gre. Ne pozna poraza in kadar je prepričan v svoj prav, ne bo popustil niti za milimeter. Je odkrit in se ne pretvarja. Ženska, rojena v znamenju zmaja, je odločna borka za ženske pravice.

Kača

Kitajsko ime: She
Ure, ki jim vlada: od 9. do 11.
Stran neba: jug
Letni čas in mesec: pomlad, maj
Ustrezno zahodno znamenje: bik
Stalni element: ogenj
Silnica: negativna

Ljudje, rojeni v letu kače, so spretni finančniki, misleci, vedno so vljudni in obvladajo retoriko. Zanašajo se predvsem na lastno presojo. Tudi kača je znamenje akcije. Lahko so neusmiljeni, kadar skušajo doseči zastavljen cilj, drugače pa so radodarni in pripravljeni pomagati. V odnosih z drugimi ljudmi so zahtevni, ne odpuščajo napak. Ko se jim enkrat zameriš, se bodo do vas vedno vedli nezaupljivo in sumničavo. Ženska,

rojena v letu kače, je prava fatalka. Premore hladno lepoto, je samozavestna in zbrana.

Konj

Kitajsko ime: Ma
Ure, ki jim vlada: od 11. do 13.
Stran neba: jug
Letni čas in mesec: poletje, junij
Ustrezno zahodno znamenje: dvojčka
Stalni element: ogenj
Silnica: pozitivna

Ljudje, rojeni v letu konja, so veseli, družabni in priljubljeni. So zgovorni in dojemljivi, včasih pa tudi trmasti, saj imajo ognjevit temperament. Pri svojih odločitvah so hitri, ne obotavljajo se. Odlično se znajdejo na poslovnem področju, prav tako tudi v ljubezni. Po svoji naravi so precej egocentrični, hočejo, da bi se vse vrtelo okoli njih. Osebe, rojene v tem letu, potrebujejo svobodo. Hitro se navdušijo, potem pa enako hitro izgubijo zanimanje. Ženska, rojena v letu konja, je odločna, jezikava, drzna in naravna zapeljivka. Ne pusti si ukazovati, zlahka sklepa nova prijateljstva in ni nikoli sramežljiva.

Koza

Kitajsko ime: Yang
Ure, ki jim vlada: od 13. do 15.
Stran neba: jugozahod
Letni čas in mesec: poletje, julij
Ustrezno zahodno znamenje: rak
Stalni element: ogenj
Silnica: negativna

Koza je najbolj žensko znamenje v kitajskem zodiaku. Ljudje, rojeni v letu koze, so pošteni in iskreni, predvsem pa so izredno sočutni. Vedno so pripravljeni pomagati ljudem v stiski. So ustvarjalni, imajo izreden čut za umetnost. Prav tako so prijazni in razumevajoči, oproščajo napake. Znajo tudi ugajati, so nežni in topli. Sovražijo spopade, a kadar gre za res, se znajo postaviti zase. Njihova slabost je predvsem zapravljenost. Ženske tega znamenja so male princeske, ki so vedno nališpane. Z zapeljevanjem in s pihanjem na dušo moških po navadi dosežejo svoje.

Opica

Kitajsko ime: Hou

Ure, ki jim vlada: od 15. do 17.

Stran neba: zahod

Letni čas in mesec: poletje, avgust

Ustrezno zahodno znamenje: lev

Stalni element: kovina

Silnica: pozitivna

To znamenje je po svojih značilnostih še najbolj podobno človeškim. Ljudje, rojeni v letu opice, so bistri in se z lahkoto učijo. Na splošno so topli in naravni, delavni in spontani. So družabni in vedno priljubljeni, čeprav so nagnjeni k nekaterim sleparskim dejanjem. Lahko so sebični in ljubosumni. Imajo izreden čut za maščevalnost in ni se jim dobro zameriti. Če boste z njimi tekmovali v boju za oblast ali denar, boste premagani. Ženske, rojene v letu opice, so iskrive, živahne in lepe. So tekmovalne in preračunljive.

Petelin

Kitajsko ime: Ji

Ure, ki jim vlada: od 17. do 19.

Stran neba: zahod

Letni čas in mesec: jesen, september

Ustrezno zahodno znamenje: devica

Stalni element: kovina

Silnica: negativna

Petelin je neustrašen, samozavesten in napadalen. V srcu je bolj zadržan in sramežljiv, na zunaj pa zmeraj oster, neposreden in pošten. V slabih trenutkih so petelini lahko trimasti in sebični. Lahko se preveč ženejo samo za svoje dobro. Vedno hočejo biti v središču pozornosti, ljubijo hvalo in ne prenesejo nikakršne kritike. Čustveno so precej nestanovitni. Moški, rojeni v tem znamenju, so privlačni in celo lepi. Radi se pogovarjajo in dokazujejo svoj prav. Ženske so bolj stvarne, učinkovite, zanesljive, prilagodljive in nevpadljive. Tako kot moški so sposobne in delavne, le manj hrupne.

Pes

Kitajsko ime: Gou

Ure, ki jim vlada: od 19. do 21.

Stran neba: severozahod

Letni čas in mesec: jesen, oktober

Ustrezno zahodno znamenje: tehnica

Stalni element: kovina

Silnica: pozitivna

Ljudje, rojeni v letu psa, so pošteni in odkriti. Imajo globok čut za lojalnost, enakopravnost

in pravičnost. Vedno so pripravljeni pomagati. Prijateljem stojijo ob strani, zvesti so jim tudi v nesreči. So živahni, inteligentni, privlačni. Imajo nenadne in hitre izbruhe jeze. Osebe, rojene v letu psa, so delavne, a jih lahko hitro premami počitek in udobno lenarjenje. Praktični so in neustrašni, predvsem pa niso materialisti. Ženske, rojene v tem znamenju, so sposobne, preproste, družabne. So tudi iskrene prijateljice. Najbolj značilna je njihova trajna lepota.

Merjasec

Kitajsko ime: Zhu

Ure, ki jim vlada: od 21. do 23.

Stran neba: severozahod

Letni čas in mesec: jesen, november

Ustrezno zahodno znamenje: škorpion

Stalni element: voda

Silnica: negativna

Merjasec v kitajskem zodiaku predstavlja poštenost, preprostost in veliko vzdržljivost. Ljudje, rojeni v tem znamenju, so krepki in pogumni, vse dane naloge izpeljejo do konca. So zelo priljubljeni, saj so po naravi precej veseljaški. Radi se družijo in uživajo v krogu prijateljev. Glede financ niso najbolj spretni. Ženske, rojene v letu merjasca, so privlačne, skromne in se do skrajnosti posvečajo ljubljnim osebam. Prav tako so odlične gospodinje. Pod njihovim nadzorom so ljudje srečni in zadovoljni.

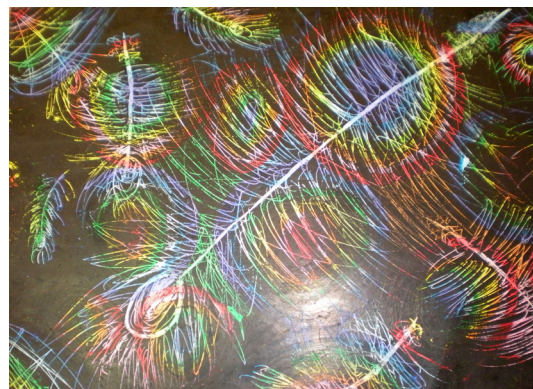
Katja Emeršič, Eva Ornik, 8. razred

Aljaž Krautič, 6. razred

Karolina Klobasa, 6. razred

Suzana Knezar, 6. razred

Amadeja Lavrenčič, 7. razred

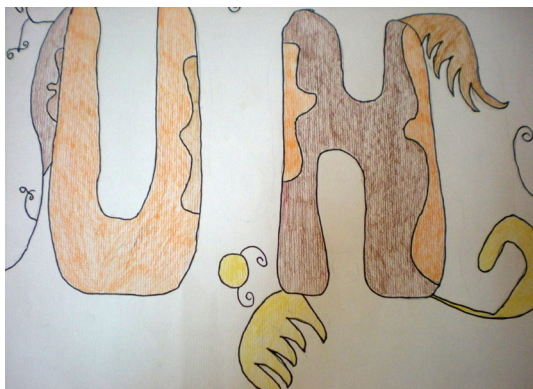
Anja Zorjan, 7. razred

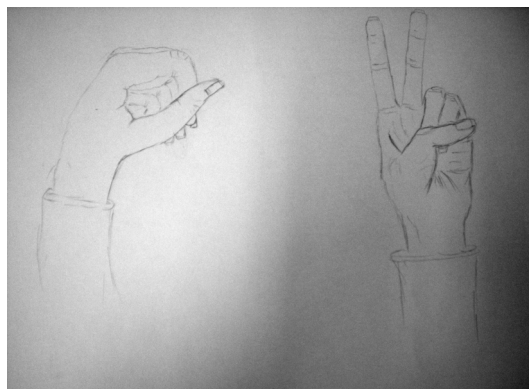
Alen Reisman 8. razred

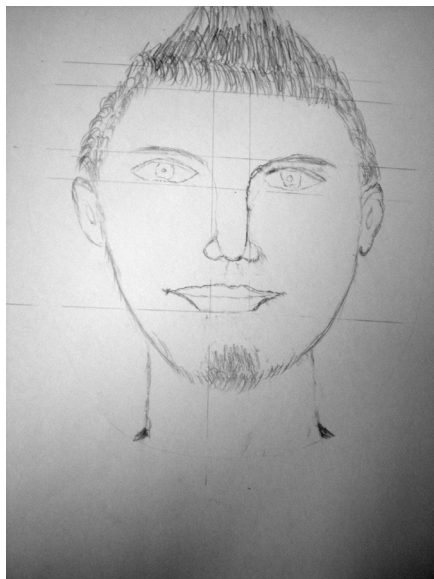
Amadeja Lavrenčič, 7. razred

Urška Nudl, 8. razred

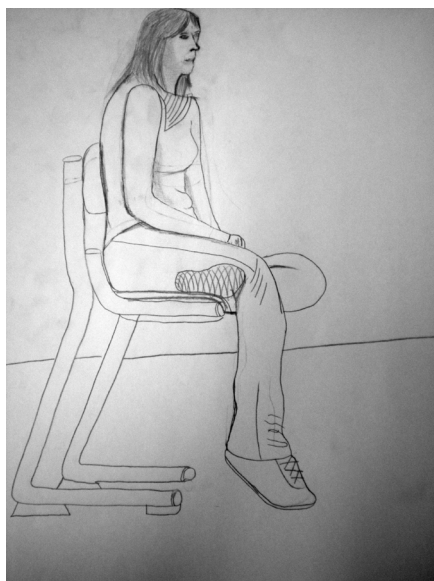
Ana Tiana Bauman, 9. razred

Tone Konrad, 9. razred

Nina Terbuc 7. razred

Klemen Fras, 9. razred

Ne razvajaj me, dobro vem, da ne morem imeti vsega, samo preizkušam vas.

Ne bojte se biti strogi. To mi je všeč. Tako vem, kaj smem in česa ne. Ne bodite nedosledni. Zaradi tega sem negotov in se izogibam vsaki obveznosti.

Ne delajte stvari, ki jih lahko opravim sam. Zaradi tega se počutim kot dojenček, utegnil bi vas imeti za svoje služabnike.

Ne pozabite, da ne morem odrasti brez razumevanja in podpore. Graja mi nikoli ne uide, za služena hvala pa.

Bodite moji prijatelji, pa bom tudi jaz vaš. Učite me z zgledom, ne s kritiko.

Ne silite me. S siljenjem me samo učite, da zmaga je moč. Raje me vodite.

Ne spreminjajte svojih odločitev. To me samo zmede.

Ne obljublajte! Mogoče obljub ne boste mogli izpolniti. Tako krnite moje zaupanje.

Ne popravljajte me pred drugimi ljudmi. Name naredite vtis, ko me pokarate mirno in na samem.

Ne zahtevajte pojasnil za moje napačno ravnanje. Res ne vem, zakaj sem to storil.

Ne dvomite o moji poštenosti. V strahu se bom zlagal.

Naj vam ne bo pod častjo, če se mi kdaj opravičite! Pristno opravičilo ogreje moja čustva do vas.

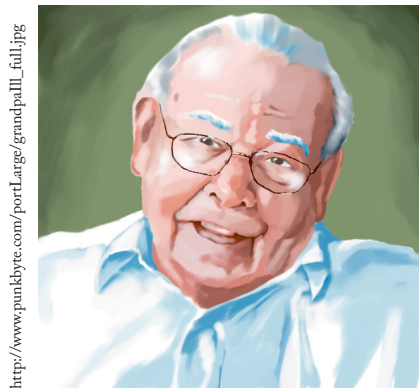
Ne delajte vtisa, da ste popolni in nezmotljivi. Bili bi prevelik vzor zame.

Povzeto po: Majda Pšunder, Knjižica za učitelje in starše

Mentorica: Aleksandra Lorbek

Jaz sem sam svoj dedek

(Mark Twain)

Veliko, veliko let nazaj, ko sem bil star 23,
sem bil poročen z vdovo, ni bilo lepše od nje.
Imela je odraslo hčer z rdečimi lasmi.
Moj oče se je vanjo zaljubil, kmalu sta se poročila.

Moj oče je postal moj zet. To mi je spremenilo življenje.

Moja hči je bila moja mama, ker je bila žena mojega očeta.

Bil sem vesel, a zadeve so se še bolj zapletle,
ko sem postal oče poskočnega sina.

Moj sin je postal svak mojemu očetu.
In tako je postal moj stric, kar me je razžalo-stilo.

Ker če je moj stric, je postal tudi brat
vdovine hčere, ta je bila seveda moja mačeha.

Očetova žena je potem imela sina.
Ta je postal moj vnuk, saj je bil od moje hčere sin.

Moja žena je zdaj od moje mame mama, kar me zmede.

Poleg tega, da je moja žena, je tudi moja babica.

Če je moja žena moja babica, potem sem jaz njen vnuk.

Ko pomislim na to, skoraj ponorim,
ker sem postal najbolj čuden primer, kar ste jih kdaj koli videli.

Kot mož svoje babice sem sam svoj dedek.

Jaz sem sam svoj dedek,

jaz sem sam svoj dedek.

Vem, smešno je,

ampak res je tako.

Oh, jaz sem sam svoj dedek.

Nejc Planer, 8. razred

I'm my own grandpa

(Mark Twain)

Many, many years ago when I was 23
I was married to a widow who was pretty as can be.

This widow had a grown-up daughter who had hair of red.

My father fell in love with her and soon they too were wed.

This made my dad my son-in-law and changed my very life

For my daughter was my mother, 'cause she was my father's wife.

To complicate the matter, even though it brought me joy

I soon became the father of a bouncing baby boy.

My little baby then became a brother-in-law to dad

And so became my uncle, though it made me
very sad

For if he was my uncle, then that also made
him brother

To the widow's grown up daughter, who, of
course, was my step-mother.

My father's wife then had a son who kept
them on the run

And he became my grand-child, 'cause he was
my daughter's son.

My wife is now my mother's mother, and it
makes me blue

Because, although she is my wife, she's my
grandmother too.

CHORUS

I'm my own grandpa

I'm my own grandpa

It sounds funny I know

But it really is so

Oh, I'm my own grandpa

Nejc Planer, 8. razred

Pregovori

A. DUMAS

Vsako zlo ima dvoje zdravil: čas in sprehod.

Each evil has two remedies: time and walk.

SHAKESPEARE

Zlo, ki ga ustvarjajo ljudje, jih preživi, dobro se
pogosto začne šele po smrti.

Evil, created by people, survives them, good
often starts only after death.

LATINSKI PREGOVOR

Pred vojno ne opevaj zmage!

Don't sing about victory before the war!

VICTOR HUGO

Nič ni neumnjega od zmage; prava slava je
v prepričanju.

Nothing is crazier than wictory; real glory is
in belief.

JAPONSKI PREGOVOR

Malo se naučimo iz zmage, mnogo iz poraza.

Little we learn from victory, more from de-
feat.

BACON

Znanje je moč.

Knowledge is power.

SHAKESPEARE

Vemo, kaj smo, toda ne vemo, kaj bi lahko bili.

We know what we are, but we don't know
what we could become.

SOKRAT

Samo to vem, da nič ne vem.

All I know is that I know nothing.

SIMON GREGORČIČ

Visoko čislam učenjaka, ki nam preganja temo
zmot, a še bolj cenim poštenjaka, ki ve in hodi pra-
vo pot.

My esteem for a scholar that pursues the dark
fallacy is high, but higher still for the honest pra-
son, that knows and walks the right way.

GOETHE

Zgodovina znanosti je znanost sama.

History of science is science alone.

M. BERTHELOT

Znanost vodi človeštvo.

Science leads the mankind.

Timi Ornik, 8. razred

Zvezde se poslavljajo

Ob dejstvu, da napišem nekaj besed o našem razredu in življenju v razredni skupnosti, me je sprva »malo stisnilo«. Pa ne zato, ker ne bi vedela, kaj naj napišem, temveč zato, ker smo v teh devetih letih doživeli toliko lepega, na trenutke tudi manj lepega, da je to skoraj težko strniti v en kratek sestavek.

Pa pojdemo v 1. razred. Prvi šolski dan nas je pričakala ga. Cilka Neuvirt, in sicer v učilnici, kjer je danes pouk tehnike in likovne vzgoje. Postavili smo se v krog in se predstavili. Vsak je povedal nekaj malega o sebi. Tako so se vrstila imena: Aleš in Marko Šenekar, Simon Berlič, Tone Konrad,

Klemen Fras, Klemen Škamlec, Denis Verle, Blaž Drašak, Tilen Hobot, Tilen Vuzem, Davorin Živko, Matej Fanedl, Domen Belna, Mitja Grager, Andrej Ketiš, Gabrijela Grabušnik, Rebeka Škrlec, Ana Bauman, Tjaša Repa, Cindy Beširevič, Agnes Kojc in Aleš Črnčec, ki pa kasneje ni več nadaljeval šolanja z nami. Dva in dvajset novih obrazov, dva in dvajset pričakovanj. Učiteljica Cilka nas je skozi igro popeljala v prve učne vsebine. V drugem razredu smo se že dodobra spoznali. Tudi pri pouku je vse skupaj šlo »bolj zares.« V tretjem razredu smo bili že stopničko višje, zaključevali smo prvo triado. To leto je bilo tudi slovo od učiteljice Cilke, ki nas je poučevala vsa tri leta. V četrtem razredu nas je poučevala gospa Darinka Senekovič. V tem času smo se že začeli spreminjati v najstnike. Pojavile so se prve simpatije in med seboj smo postali

veliko bolj povezani. Delo v šoli je bilo bolj resno in zahtevno kot prejšnja leta. V četrtem razredu sta se nam pridružila dva nova učenca: Blaž Zorko in Žan Škrlec, ki smo ju lepo sprejeli. V petem razredu je bilo za nas veliko novih učiteljev in načinov dela. Bili smo kar nekoliko »izgubljeni«. A na srečo smo prišli v roke gospe Mileni Kokol, ki nas je spretno vodila skozi ovire in prepreke, ki nastanejo na strmi šolski poti. Tako smo z njo preživeli zadnja tri leta, ki so bila včasih sladka in vesela, včasih pa tudi težka. A vse to smo uspešno premagali. In tako smo tukaj, na koncu. Res. Sliši se neverjetno. Skozi vseh devet let smo puščali sledove. Sodelovali smo na različnih tekmovanjih in dosegali lepe uspehe. Vključevali smo se tudi v druge aktivnosti in dejavnosti, organizirali smo družabna srečanja. V tem času se pripravljamo na valet, pri kateri nam pomaga naša razredničarka in tudi starši. Z nami bodo ostali prelepi trenutki, ki smo jih doživljali med odmori, ob prostih urah, ekskurzijah, v šolah v naravi in med poukom samim. Koliko smeha, koliko zaupanih skrivnosti, pogovorov o vsem mogočem ... Res veliko vsega.

Na koncu pa se iz preteklosti lahko zazremo v sedanjost. V preteklosti smo bili vzhajajoče, komaj svetlikajoče se zvezde, ki željno čakajo, da se bodo lahko razžarele. Seveda je bilo v te zvezdice vloženo veliko, veliko znanja in spodbud ter tudi besed. Zdaj pa smo, kar smo: žareče, velike, a še vedno ne največje, rumene zvezde, in to na modrem, širnem nebu življenja. Iz otrok smo zrasli v mladostnike, ki hrepenijo po radostih življenja, a morajo tudi istočasno izkusiti bridkosti. Kar nekaj solzic bo verjetno priteklo prvi teden v srednji šoli ob spominih na lepe, brezskrbne osnovnošolske dni. Srednja šola bo še samo ena velika pustolovščina, še ena priložnost, da povečamo in dokončno utrdimo svoj sijaj, s tem pa se popolnoma in dokončno spremenimo v dobre, odgovorne in poštene ljudi.

Agnes Kojc, 9. razred

Uredniški odbor:

Mojca Črnčec
Katja Emeršič
Aleksej Gajser
Doroteja Križan
Urška Nudl
Eva Ornik
Timi Ornik
Nejc Planer
Mojca Toš
Matic Zarnec

Glavna in odgovorna urednica:

Katja Emeršič

Mentorica: Aleksandra Lorbek

Računalniško oblikovanje in priprava za tisk: Dani Sajtl

Lektoriranje: Aleksandra Lorbek

Naslovnica: Suzana Knezar, 6. razred

Tisk: Birocenter Maksimiljan Potočnik s.p.

Število izvodov: 200

Junij 2011

